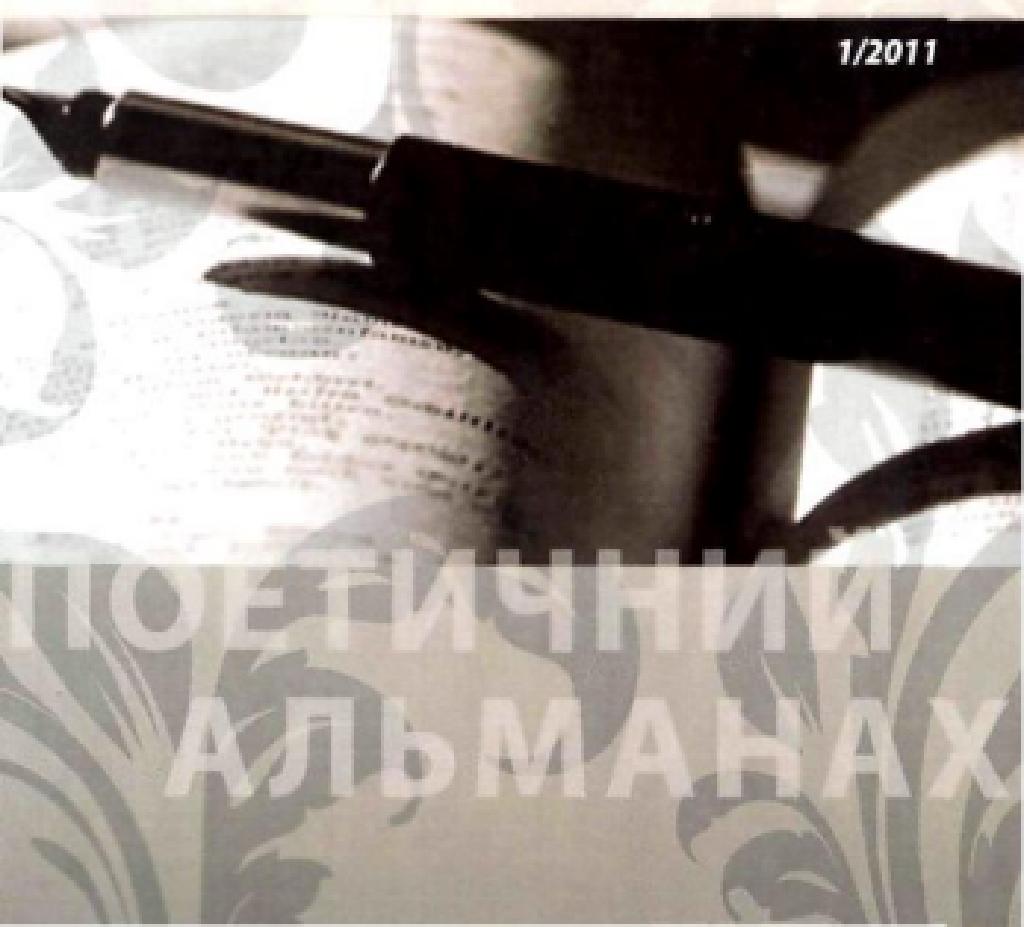

МАМИНА КРИНИЦЯ

Поетичний альманах

1/2011

ПОЕТИЧНИЙ
АЛЬМАНАХ

МАМИНА КРИНИЦЯ

Поетичний альманах

1/2011

УДК 821.161.2·1
ББК 84.4 УКР-4ВОЛ
М 22

*Висловлюємо щиру подяку
за сприяння у випуску альманаху
Нововолинській міській ради та особисто Й. голові
Віктору Борисовичу Сапожнікову.*

**М 22 Мамина криниця – поетичний альманах. – Нововолинськ:
видавнича група "Формат", 2011р. – 104 с.**

ISBN 966-2557-04-6

Альманах «Мамина криниця» – це перша спроба в одній книжці представити шанувальникам художнього слова мистецтво тих, хто творив і творить у царині її величності Поезії. Всі автори збірника своєю долею тісно пов'язані з Нововолинськом. Одні є ровесниками міста, інші – народилися і виростили в ньому, когось уже немає, а хтось, «нині сущий», творить історію і музику рідного дому, відкриває для себе та оточуючих його сутність, красу буднів і радість зустрічей із прекрасним.

Справжня поезія – це завжди дитина любові. Вона народжується із муки і страждання, із віри та одкровення. Перед рідною землею і народом у поета є лише одне право – право на правду. Якщо правда присутня у творі, якщо вона торкає струни людського серця не підробністю помислів і почуттів, тоді твір дихає і живе. У нього можуть вирости крила, якщо автор знайшов для вираження думки ті слова і художні засоби, що найбільш точно відкривають і передають внутрішню енергетику вірша. Але де знайти те слово, щоб люди повірили? Рецепт простий і складний водночас. Поезія повинна стати для тих, хто пише, життєвою необхідністю, як сонце і повітря, як хліб і вода. Тоді приходить успіх.

Поетичний Нововолинськ – яскравий і розмаїтій. Автори, різні за професією та уподобаннями, за освітою та світобаченням, прагнули ширим і добрим словом освідчитися своїм землякам у праведній любові до них, поділитися із ними радістю пізнання життя, роздумами про людські зустрічі й розлуки, про самотність і щастя спілкування, про справжність внутрішніх переживань та чистоту зроненої сліз. Хотілося б, щоб читачі побачили і зрозуміли головне, що об'єднує багатобарвну поетичну палітру альманаху – високе одухотворення і мудрість думки.

Іван Пукля,
голова літературно-мистецької
вітальні «Мамина криниця»

Поети серед нас

Поезія – Невід'ємна частинка людського життя, надій і сподівань, поглядів і думок. І тільки вона здатна дарувати нам велич, красу, допомагати переносити біль і розчарування, відчувати душою радість і плакати від щастя.

У митті душевного неспокою вона стає ліками, цілющим джерелом енергії для кожної творчої особистості. І такі творчі обдарування об'єднусь літературно-мистецька вітальння «Мамина криниця».

Мамина криниця... Слова звучать лагідно, з любов'ю.

Саме під такою назвою з лютого 1999 року при центральній міській бібліотеці діє літературно-мистецька вітальння, яка продовжує традиції клубу «Барви слова». Вона об'єднує людей однієї мети, духовно багатих, творчо обдарованих, тих, кому не байдуже минуле, сучасне і майбутнє нашої держави. Адже все, десь у глибині душі переболіле, пережите, в результаті виливається в поетичні рядки.

Нашу вітальню відвідують люди різного віку, різних професій, уподобань, але всіх їх об'єднує любов до поезії, до літератури, мистецтва.

У рамках літературно-мистецької вітальні проводяться різноманітні масові заходи: поетичні вернісажі, тематичні, літературні вечори, зустрічі-діалоги, літературні, поетичні години і т. д.

«Мамина криниця» з кожним роком все більше заполучає до себе поетів-початківців і всіх тих, хто любить рідне слово, його красу і велич. Саме тут юні автори відшліфовують грани поетичного слова, отримують відгуки, поради, настанови старших колег.

Члени вітальні діляться досвідом зі своїми колегами по перу з інших міст області. Багато з них є авторами власних поетичних збірок. Друкуються в обласних та місцевих засобах масової інформації.

Літературно-мистецька вітальння на сайті Клубу Поезії журналу «Дніпро» (<http://www.poetryclub.com.ua/litorg.php>) має особисту сторінку. Отже, члени вітальні мають можливість представляти свої твори на всеукраїнському рівні.

Поезія очищає душу, робить людину кращою, духовно багатшою. Сподіваємось, що видання першого випуску альманаху стане справжньою подією у літературному житті міста Нововолинська. Хочеться звернутися до майбутніх читачів рядками вірша місцевої поетеси Галини Приступи:

Зайдіть у Храм Чужої Самоти,
Де в римах закодована молитва
До світла, до добра, до чистоти, –
І скресне лід будення-суети,
І серце причаститись повелить Вам...
Зайдіть у Храм Поезії святий...

*Любов Приступа,
професійний бібліотекар ЦМБ, заступник голови
літературно-мистецької вітальні*

Тетяна Айстра – літера-

турний псевдонім Тетяни Петрівни Антонюк, педагога за професією, яка проживає в с. Морозовичі. Працювала у місцевій школі. Автор книги «Легенди рідного краю» (Нововолинськ, видавництво «Мінотавр», 2004 р.).

Легенда про конвалії...

Вступила у хащі зима білосніжна,
Сонний ліс вже колише весну.
Білі квіти конвалії видзвонють ніжно,
Розбудивши легенду від сну.

Не було у конвалії ні ягід, ні квітів,
Непомітна в похмурі дні.
Вона в сонця грайливому світлі
Народила легенду мені.

Як Ісуса Христа розп'яли безневинно,
Навіть трави скорбили в ті дні...
Мати йшла у сльозах від розп'ятого Сина,
Лист конвалії горнувся до ніг.

Як могли, утішали Пречисту листочки
В найжорстокіший день у житті.
І з'явились в конвалії квіти-дзвіночки –
Ці застиглі сльозини святі.

Сльози божої Матері цвітом конвалій
Проросли, і скорботні, й сумні,
І краплинами Божої крові ставали
Ягідки їх кругом по землі.

Час, мов книгу, гортає і зими, і весни,
Ще конвалія нині жива.
Коли стрінєте в лісі ці квіти чудесні,
Пригадайте легенди слова.

Дав Господь нам ці квіти на радість і ліки,
Та для всього є міра, межа.
Щоб ні зникли ці квіти зі світу навіки –
Хай до них не підходить хижак!

Той, хто чус у квітах лиш дзенькіт монети
І не має в душі співчуття,
Якби міг, їх зібрав з усієї планети,
Щоб собі збагатити життя.

Просить давня легенда любові до квітів,
Щоб від людства відвести біду.
Щоб дзвіночки конвалій всміхались блакиті –
Посадіть їх в своєму саду.

Юрій Андросов народився у 1944 році у м. Дніпропетровську в родині військовослужбовців. За фахом – учитель російської мови та літератури. Вірші пише з 17 років. Мешкає в місті Нововолинську.

* * *

Мои стихи умрут, как умирают люди,
Едва дожив до старческих седин.
Но и под тяжестью унылых серых буден
На бой последний встанут, как один!

Мои стихи доверчивы, как дети,
Хотя презрели славу и уют.
Потомки, посмотрите: сквозь мглу столетий
Мои стихи Вам руку подают.

Монастырь

Безмолвны сожженные стены,
И древность на ветхих плечах,
Но сердце не знает измены,
Нет страха в погасших очах.
*Развалины эти немые
Теперь не нужны никому,
Но монастыри боевые
Обету верны своему...*

И этот, совсем обветшалый,
Когда-то был молод и смел,
Людскую беду принимавший,
Себя он жалеть не умел...

И голые вражьи могилы,
Что в старых обугленных рвах,
Те помнят могучую силу,
Заснувшую в монастырях...

Да нет, и его не забыли,
Вот вижу у стен старика,
Какой, словно фреска средь пыли,
Мне видится издалека.

И вот монастырь оживает,
Он летопись мира ведет,
Он подвиги благословляет,
Несломленный славит народ.

Признание... Танечке

Я люблю тебя очень бережно,
С очень ласковой теплотой,
В звон рассветный,
Покой сумеречный,
В полдень, красками залитой.
Молодую душой и сильную,
С притягательной новизной,
В снегопады люблю обильные,
В проливные дожди и зной.
Я люблю тебя даже в слякоти,
Даже пасмурную с лица,
Я люблю тебя всякою, всякою
Безраздельно и до конца.

Весна

Какое это диво – полдень мая,
Когда кипеньем небо поднимая,
Жасмин выплескивается за края.
Когда восторга песней щеголяя,

Заснуть не в силах соловьев семья.
И от избытка чувств изнемогая,
Когда медовой меда пахнет ива,
Какая зачастую некрасива,
А тут сережки, шелковый отрез
Сквозь зелень розовеет,
Свою прелестью пленяя лес...
Коль так, – к чертам тоску! На что тужить?
Коль так, – то я хочу три жизни жить!

* * *

Расставанья. Встречи. И прощанья.
Вокзалов слёртый дух и толкотня.
Мне цель известна изначальна.
Но где – конечная моя?

Пространство есть, есть время и полет
Над степью, морем и тайгою,
Над поэтической строкою –
Поэтому вперед, судьба моя, вперед!
Да, я живу движеньем ежечасным,
Хотя всех бед моих не перечесть,
Однако верю – жизнь прекрасна,
Пока движенье в этой жизни есть!

* * *

Ежели бесстрастным глазом
В жизнь мою всмотреться,
Видно, что трезвее разум,
Чуть спокойней сердце.

Разуменю ближе звезды,
Роднички сладимы,
Только вот короче весны
И длиннее зимы.
Ощутимей клятый ветер
И невнятней звуки...
Но зато сильнее дети
И крылатей внуки.

Олександр Бобак – ко-рінний прибужанин із хліборобського роду. Олександр Лель – його поетичний псевдонім, Олекса Хведів – краєзнавче ім’я. Народився 7 березня 1958 року в селі Млинище Іваничівського району Волинської області. Після закінчення десятирічки в с. Поромові у 1975 році здобув професію фотографа у навчальних закладах Луцька і Києва. Успішно закінчивши їх, присвятив фотомистецтву усі подальші роки. Спершу на педагогічній, а потім журналістській нивах.

Саме у Нововолинську він пов’язав свою долю з газетою. Розпочав із заводської багатотиражки ВО «Оснастка», а потім працював у міських часописах «Робітничий голос», «Народна рада», був фотокореспондентом газети «Наше місто».

Поезією жив ще зі шкільних років, але виніс поетичне слово на суд читача вже у зрілому віці. Перша збірка поезій «Душа зізнання» вийшла у світ у 1999 році. Внутрішньою потребою Олександра Бобака було краєзнавство, родовід. У 2008 році вийшли дві книжки краєзнавчого спрямування: «З ласки Божої» і «Час відкривати істину», значно раніше земляки отримали «На кручі Бугу».

* * *

Родино близенька,
Далека родино,
Вклоняюсь низенько.
Усіх вас уклінно
Віншую словами
На многая літа.
Хай буде між вами,
Мов річка розлита,
Дорога щаслива

І доля Господня.
Хай сістять злива
У душі добротна,
Хай повниться радо
Твое покоління,
І кожен нащадок
Прийме благостиню.
Вклоняюсь до сходу
За доньку, за сина.
Бо й я з цього роду –
Не е сиротина.

* * *

О поле широке, о поле безкрас,
Дарма над снігами журби не зганяй,
Твої чорноземи господар зоряє,
Зернину засіє під новий врожай.

І виросте колос, і сонцем наплеться,
Спокусить хлібами його аромат,
Немов у дитинстві, стежина зав'ється
Неквапливим ходом – вперед і назад.

Тут всі мої скарби, тут всі мої болі:
Як стрінув світанок – зустріну й зорю,
На житньому полі, безкрайому полі
Колись запалає я, колись і згорю.

Святвечір

Посріблений обрій – земля й небеса:
Дерева-коралі і місяць між них,
І шиб візерунки, і вітер, що стих, –
Яке це блаженство, яка це краса!

І стелиться сіно на білій обрус,
І ставиться втішно пшенична кутя,
І свічка зоріє заради життя
І свята, яке нам дарує Ісус.

На вічє сімейне всі дружно зійшлися:
І діти, і внуки із різних усюди –
До рідного дому, щоб стрінути тут
Різдво довгожданне – осяяну вісь.

Поклик

Кличе знов мене рідний поріг,
Пам'ятає він перший мій крок.
В'ються-в'ються кільця доріг,
І про матір – сувій думок...

...А вона все у снах перед ночі
Бачить батька перед живих.
Біла паморозь в косах, та й очі
Вже не плачуть, бо сплакала їх...

І тамую в собі я ридання,
Прихиляюся до сивини,
Все життя твоє, мамо, в чеканні:
Сина – з дороги, батька – з війни.

Одвічна дорога додому

Летять роки, мов жураелі у вирій,
Дитячий рай лиш в пам'яті сія.
Хоч уві сні я їнколи не вірив,
Що вже й своя народжена сім'я.

Свої турботи, радощі, печалі,
Прийдешнього життя стрімкий потік,
Та дім, звідкіль вели безкраї далі,
Без силі розлучити вже навік.

Допоки в нім єдине, невгласиме,
Гаряче серце мамине на всіх,
Воно зігріє і дочку, і сина.
Його забути – найстрашніший гріх.

Тому... Тому ніколи не вагався,
У сокровенне завше поспішав,
З чарівним красм заново вітався
На видноколі мальовничих трав.

Де колоситься золотом пшениця,
В промінні сонця леститься село,
Стойть, стрічас батькова криниця,
Немов маяк, на щастя, на добро.

Повз ней стежка в'ється до хатини,
Коромислом уперлася в поріг,
Щасливий погляд матері й дитини
Щось найдорожче знову приберіг.

* * *

Цілую руки ті, котрі носили
І день, і ніч мене у пелюшках,
Які орали, сяяли, косили, –
Лише б у світ злетів, неначе птах.

І я злетів, щоб знову прилітати
Здалек до родинного гнізда,
Бо знаю, знаю: свого соколяти
Матуся, як світанку, вигляда.

Заметіль

Цілий день завзято і зухвало
Танцювала віхола й реала,
Мабуть, довго музику писала,
Розважалась шпарко, як могла!..

Падала, стрибала, розсипала
Із вітристськом в парі сніг вона..
А всміхнулось сонце – заблищала
Тепла крапля на чолі вікна.

Світлана Бусел-Костюк

народилася в селі Кукли Маневицького району Волинської області. Навчалася на філологічному факультеті Луцького педінституту імені Лесі Українки. Займалася в обласній літературній студії «Гранослов» під керівництвом Михайла Пронька. Працює вчителем української мови та літератури у будятичівській ЗОШ Іваничівського району. Депутат Іваничівської районної ради двох скликань. Автор поетичної збірки «Спалахи душі» (1998). Учасник Міжнародного фестивалю «Чорнобильські мотиви» (дипломант поетичного конкурсу «Зірка Поліни»). Готує до друку нову збірку поезій «Я просто жінка».

Проживає в м. Нововолинську.

Про Україну

(після зустрічі з членами УТОС м. Нововолинська)

А Україна... з білою тростиною
Іде кудись, обмащуючи шлях...
В намисті, із благен'кою свитиною,
З розчавленою вірою в очах.

Іде вона... ще горда і нескорена...
Все манівцями, бо куди ж іти?
Її душа, немов рілля розорана,
Шепоче нам: «Пророка де знайти?»

Де той пророк, що силою любові
Запалить віру у моїх очах?
Невже любов... втопилася у слові?
Невже втоплюсь... в фальшивих тих словах?

Люблю сосновий ліс

Люблю сосновий ліс. Тут, мов у храмі,
Відпочиває серце від турбот,
А сосни прагнуть в небо величаво
В передчутті небачених висот.

Тут тиша має безліч кольорів,
Дурманить спокій запахом живиці,
І казка виглядає з-під кущів
Очима перестиглої чорниці.

* * *

Це відчуття... польоту в небуття...
Стан невагомості чомусь такий вагомий...
Кохання наше – довжиною у життя,
Де ми – це кимось загнані у кут глухий вагони...

Від долі утікала я

Від долі утікала я –
В житті хотіла заховатись,
Але вона була моя –
Тож довелося рахуватись.
Нам довелося з нею вдвох
У парі й плакати, й сміятись,
Її для мене вибрав Бог,
Тож я не буду ображатись.
Я долі дякую своїй,
Що залишилася такою,
Що ще живу в крайній мрії,
У парі з сонцем і весною.
Я долі дякую своїй,
Що для війни з жорстоким світом
Вона обраниці своїй
Дала чудесний дар – любити!

Спогад

Весна. Весна бує навкруги,
Барвінок ніжно-ніжно голубіє,
А мама тче для мене радюги*,
Лише вона так гарно ткати вміє.
Немов веселки стеляться до ніг,
Неначе мрії виткалися крилаті.
Частинка серця є в творіннях тих,
Тому вони – як оберіг у хаті.
До оберегів ніжно притулюсь –
І стане на душі моїй святково,
Мов сили життедайної нап'юсь,
Мов крізь віки почую мами слово.

Заснула осінь в мене на плечах

Заснула осінь в мене на плечах,
Кульбабкою склонивши золотою,
З туманом мрій у стомлених очах,
З іще невідгорілою любов'ю.

Я колискову засліваю їй,
Чарівні зорі в коши плавлітаю.
Прилине місяць човником надій
І тихо листя жовте позбирає...

Тремтить душа – натягнута струна,
Мережать лавутинки дивні звуки...
Заснула осінь – ніжна й осяйна
В сумних обіймах нашої розлуки...

*радюги – домоткані покривала

Острів кохання

Ми все, напевно, вигадали просто.
(Такого ж не буває у житті!)

Між небом і землею – дивний острів,
І наші почуття, наївні та святі.

Такого вже ніхто не зrozуміє...

І не повірить нам. І не простить...

Лиш теплий вітер спогади зігріє,

Дощу краплина серце освіжить...

Було чи ні... Не можу пригадати...

А на душі чомусь така печаль...

Знов хочу дивний острів відшукати...

– Немає, – скажете. А жаль... А жаль...

* * *

Пам'ятаю, ми довго їхали
Чи то в осінь, а чи в туман.
Із багряного листя віхола –
Наче сон все, або обман.

А дорога скінчилася боялася,
Серце з трепетом завмирало...
У той день я із Вами прощалася,
Я Вас осені дарувала.

Голос скрипки

Лине музика, ніжна музика...
Кожна нотка – відбиток серця,
Кожен звук – поцілунок з Музою,
Що мелодією зоветься.
– Може, стогне хтось? – прислухаюся.
– Може, плаче хтось? – завмираю.
Все зникає вміть. Залишається
Голос скрипки, мов ключ до раю...

Мої сні знову зацвітають
спогадами про тебе...
У них так багато сонця,
а ще більше – неба.
Вплітаю мереживо мрій
у павутинку ночі...
У реальність, де Нас немає,
повертатись не хочу.

На Світязі

Краплинка раю на землі,
краплинка раю...
Тут десь на дні небесна синь
відпочиває...
Тут Мавки струшують росу,
немов намисто,
І очерет вплітає тінь у плесо чисте...
Озерний дзвін в м'яку гладінь
лягає спати...
Мій Світязю! Таою красу не описати!

Повернення додому

Тамуючи життєву втому,
Спішу в село, спішу додому
До саду в бур'янах, до хати,
З якої вже не вийде мати,
Не посміхнеться, не запросить,
Лиш хвіртка жалібно голосить...
Старенъкий тин аж похилився,
І навіть комин провалився...
О мій барвіночку хрещатий,
А хто ж нас буде зустрічати?..
І враз душа аж засвітилась –
Бо ж бусли... буслики лишились!
Вже й підростають лелечата...
І знову... оживає хата!

Не наші весни

На берегах не нашої весни
Рожевий вітер знов напнув вітрила,
А човник мій причалює у сни,
Згубивши весла та зберігши крила...

Бентежить душу плесо голубе,
Така краса, аж погляд зацвітає.
Я з наших весен кличу знов тебе,
Але луна туди не долітає...

Дівчина-полісяночка

Муз. О. Каліщука

Ля дівчина - полісяночка, В мене гарна є вишиваночка, нинін - ви - гори - ка, (р) - с)
косу я запліта - ю знов, в сер - ці мрі - і тчу про пал - ку лю - бов. Ру - су
косу я запліта - ю знов, в сер - ці мрі - і тчу про пал - ку лю - бов. Про пал -

А я дівчина-полісяночка,
В мене гарна є вишиваночка,
Русу косу я заплітаю знов,
В серці мрії тчу про палку любов.

Про палку любов та єдину,
Хочу бути я тобі вірною,
Станеш лебедем, я – лебідкою,
Стебельцем моїм, а я – квіткою.

Хай життя летить, не спиняється,
Бо хто вірить, той дочекається,
Знаю добрє я – все збувається,
Як душа красі відкривається.

Мое Полісся

Муз. О. Каліщука

Мо - се Но - лісся, краю рід - ний мій, коли - ко щас - тя, сонця і лю -
бо - ві, я воз - ве - ли - чу віж - ний об - раз - тай Тво - і мі -
ся, Тво - і лі - ся, Тво - і лі - ся, і зорі вечо - ро - ві.

Мое Полісся, краю рідний мій,
Колиско щастя, сонця і любові.
Я возвеличу ніжний образ твій,
Твої ліси (Зр.) і зорі вечорові.

} 2

Я оспіваю луки і поля,
Твої річки й озера ніжно-сині.
Полісся міле, батьківська земля,
Чарівний край (Зр.) казкової Волині.

} 2

Сліваю оди всім поліщукам,
Що на добро й на хліб завжди багаті.
Хай доля краща усміхнеться вам,
Хай мрії всі (2р.), всі мрії ваші збудуться крилаті.

} 2

Мое Полісся! Мій казковий край,
Тобі цю пісню від душі співаю.
І якщо є ще десь на світі рай,
То я його (Зр.) Поліссям називаю.

} 2

Острів щастя і надій

Муз. О. Каліщука

Ро - ки так стрімко про - ле - ті - лін нал о - дим, мен - не зо -
несли в світ и - др - ва - тим лист - ком, за - брали каз - ку ту, що в ро - сах за - цві -
ла, і ту сте - жин - ку, що в жит - ти ме - не ве - ла. За - бра - ли каз - ку -
ту, що в ро - сах за - цві - ла. і ту сте - жин - ку, що в жит - ти ме - не ве -
ла.

1 для повторения
1 для замикання

ши - ся ост - рів нас - ти і на - дій

Роки так стрімко пролетіли над селом,
Мене понесли в світ відірваним листком,
Забрали казку ту, що в росах зацвіла, } 2
І ту стежинку, що в житті мене вела. }

Роки, роки мої, прошу вас, не спішіть.
Десь по стерні мое дитинство вслід біжить.
Там мамин погляд задивився в далину, } 2
Цілує вітер в ніжних косах сивину. }

Там рідна школа і тополі під вікном,
Кохання перше із надломаним крилом,
Рожеві хмарки із моїх наївних мрій. } 2
... Там залишився острів щастя і надій.

Волинь

Муз. О. Коліщука

O Vo - линь! Мій осліваний крає, краю ча-стя, лю-бо-ві, вес - не
Я сло - ва, ніби квіти зби - раю, щоб для те-бе ві-но-чок сплести.

О, Волини! Мій осліваний краю,
Краю щастя, любові, весни.
Я слова, ніби квіти, збираю,
Щоб для тебе віночок сплести.

Хай він буде нічим непримітний –
Із пахучих квіток польових,
З колосочків налитих пшеничних,
Із дівочих пісень голосних.

Хай виблискує він мозолями
Рук, що творять добро на землі,
Хай видзвонює мріями мами,
Що плекають майбутнє тобі.

Хочу я, щоб до сонця злітала
Горда пісня моїх земляків,
Щоб Волинь, наче зірка, сіяла
У сузір'ї оновлених днів!

Наталія Дем'янова

сприймає світ через призму краси, гармонії та мудрості. В її особистості переплелися художниця та поетка. Наталя народилася у 1978 році в місті Нововолинську, закінчила ЗОШ №2. Вірші почала писати в юному віці. Здобула вищу освіту у ВНУ імені Лесі Українки. Працює дизайнером в поліграфії у міській друкарні. У вільний час займається живописом та пише поезію.

Театр

Поглянь у дзеркало...
Зірви із себе маску!
Одну і другу, третю і десяту...
Забудь про сцену!
Неможливо стало
Самій себе під масками впізнати...
Театр життя
Продовжує виставу.
Старі костюми зношені вдягасм
І граєм ролі...
Майже без антрактів.
В цій грі уже самі не розрізняєм
Де справжні почуття,
Де лицемірний спокій,
Де мрії, де палкі бажання...
Спинись на мить,
Зірви із себе маску,
Споччинь, побудь собою,
Бо, можливо,
Ця гра - остання...

Весна

Крильми легкими весна торкає
Душі моєї найтонші струни,
Озветься серце пташиним слівом,
І знов всміхнеться мені фортуна.

Снується тихо, мов павутинка,
Проміння тепле, тонке і чисте.
Розкрило сонце заспані очі,
Земля вдягає весни намисто.

Малює вітер пухнасті хмари,
І квіти творять яскраве диво...
Весняний подих крокує поряд,
Лікує душу... і я щаслива!

Час

Час пливе, як ріка, час летить навісний,
Як сполоханий птах, наче вітер легкий.
Як газелі стрімкі, утікають роки.
Облітають пожовклі життя сторінки.

Час стирає події і всі почуття,
І здається, що марно прожите життя,
Але пам'ять тримає в обіймах міцних
Найчарівніший скарб наших днів золотих.

І на заході літ не згадаємо ми
Ні розлук, ані зла, ні лихої зими.
Лише зоряний шлях, лише сонце ясне...
Що погане було – те навіки мине.

Час поглине не все... Збережем навіки
Наших сонячних днів запашні пелюстки.
З нами в вічність піде незабутє тепло.
Не шкодуй ні за чим, – що було, те було...

Осінній дощ

Дощу я не люблю...
Але сьогодні
Чомусь додому
Вже не поспішаю,
Милуюся
Осіннім небом,
Яке на землю
Сльози проливає.

Бруківка мокра.
Спорожніле місто.
А я бреду повільно
По калюжах,
І падає каштанове
Намисто
Мені під ноги...
Холодно? Байдуже!

Леонід Дудар

народився 1 грудня 1941 року в селі Плискові Погрищенського району Вінницької області в селянській сім'ї. Після служби в армії вступив до Вінницького педагогічного університету (філологічний факультет). Навчання продовжив у Луцькому державному педагогічному університеті, який закінчив у 1970 році. Був редактором стінних газет «Транспортник», «Сонячний камінь» (шахта №4 «Нововолинська»).

З дитинства закоханий у поезію. Вірші, статті-роздуми, нариси про людей праці, замальовки, етюди друкувались в часописах «Робітничий голос», «Наше місто», в обласних газетах «Волинь», «Справедливість».

Вогонь пам'яті

Обеліски стоять... Обеліски...
А над ними летять журавлі.
Ми прийшли поклонитися низько
Тим, хто мир відстояв на землі.
Пом'янемо усіх поіменно,
Хто у грізній кривавій борні
У боях ніс Вітчизни знамена,
Хто горів у сталевій броні.
Тих, хто був у військових погонах,
Це – солдат, старшина, генерал,
Хто на наших священних кордонах
Взяв на себе найперший удар!
Брав міста і висоти, і крущі,
Бій... Атака... Полеглих сліди,
Хто вмирав десь за дротом колючим

І просив лиш одного: «Води...»
День цей радістю й смутком горнувся,
Непогасний вогонь пломенів.
Підійшла тут старенька бабуся –
Не діждалась із фронту синів.
Сивочолі стоять ветерани,
Скільки друзів в боях полягло...
І болять незагоєні рани,
У скорботі і місто, і село.
Всі прийшли поклонитися низько
Без об'яв, мікрофонів, прикрас...
Обеліски стоять... Обеліски...
Вогонь пам'яті, ні, не погас!

Достигають хліба

Достигають хліба... А по стежці,
До якої з дитинства вже звик,
Після зміни на шахті вугільній
Йде у рідне село трудівник.
Скільки весен уже відшуміло,
Скільки сходжено в шахті чобіт,
Знає добре гірницьке він діло
І тримає по совіті звіт...
Сивина вже торкнулася скроні,
Дідусем вже внучата зовуть,
Мчать літа, як сполохані коні,
Вже й сини естафету несуть...
Так щодня... Йде додому він пішки,
Хоч і зміна важкою була...
А в руках з поля маки, волошки,
Нині свято Петра і Павла...
Пахне літо і медом, і сіном,
Грають квіти, як мамин рушник,
Достигають хліба... Після зміни
Йде у рідне село трудівник.

Дружині

Зачарувала ти мене давно,
У ті роки далекі шістдесяті...
Усе дивлюся вслід тобі в вікно,
Як йдеш ти на роботу, мов на свято.
Ти вже бабуся... В сивих пасмах голова...
Роки біжать по мосту калиновім...
А я в душі вишукую слова,
Щоб пломеніли почуттям любові.
Ще сонях твого літа не одцвів,
І ще дзвенить струна дзвінкоголоссям,
До тебе почуття не розгубив,
Надіюсь, що й тобі це не вдалося.
Нехай вітри осінні не спішать,
Нехай відчуєш теплий запах літа,
Тоді по-справжньому ми зможемо кохати,
Коли любов взаємністю зігріта!

Світлана Жура

народилася 11 квітня 1955 року на Волині. Захоплення літературою підштовхнуло до творчості ще у шкільні роки. У творчому доробку вірші дитячої тематики, пірика, гуморески, памфлети. Друкувалася у місцевих ЗМІ. Працює головним економістом КП «Нововолинськтелекомуненерго», депутат Нововолинської міської ради.

Моїй мамі

Розцвіли підсніжники
На городі в мами,
Тільки не торкнеться
Вона їх руками.

Тільки не лопестить
Їх голівки ніжно,
Що попритулялись
До листочків тісно.

Не вдихне у груди
Запаху терпкого,
Що весна принесла –
Ніжного, п'янкого.

І не усміхнеться
До проміння сонця,
Не відчинить навстіж
Нам своє віконце.

Бо вона навіки
Світ цей залишила,
Та життя любити
Нас усіх навчила.

Літній дощ

Літній дощ... Він пройшов,
Змив з асфальту пісчиночки пилу,
Намочивши травичку кругом
І цю дівчину – юну і милу.

Вона мокра... Та гордо і сміло
По калюжах іде залюбки.
Посміхаються люди ій широко,
Й оглядаються вслід парубки.

Мелодія вальсу

Тихо лине мелодія вальсу
Така ніжна, як рання весна.
В юнки очі горять у чеканні –
Чудне дійство, безмежна краса.

А мелодія лине й бентежить,
Стогне спогадом давнім душа...
Як же хочеться, мілій, припасти
До надійного твого плеча.

Як же хочеться знову почутти
Про любові палкі почуття.
Та стихає мелодія вальсу,
І самотність мене огорта.

Звуки вальсу – такі мелодійні –
Тихо в серці відлунюють знов.
Ти зі мною в цей вечір, ти поряд,
Моя юність і перша любов.

Зимовий сон

Місто прокидається від сну,
Вкрите покривалом сніжно-білим.
І тому для мене, як ніколи,
Є сьогодні надзвичайно мілім.

Булиці його, сади і сквери
Білим снігом вкутали зими.
Стало рідне місто ще милішим –
В цілім світі кращого нема.

У будинках сонно і затишно.
Зрідка лиш спалахують вогні.
– З добром ранком, мое рідне місто! –
І воно всміхається мені.

* * *

Стояла жінка у вікні

І... плакала,

А, може, це краплиночки дощу
Текли по склу і тихо танули,
Як почуття її? Стояла жінка у вікні

І... плакала,

А краплі теплого дощу
По склу збігали, вражені
Словами жінки: «Не прощу!..»
Стояла жінка у вікні

І... плакала.

Краплинки чистого дощу
По склу струмочками збігали,
Звільняючи від зради і жалю...
Стояла жінка у вікні

І... посміхалася,

Омита краплями дощу...

* * *

Нам інколи здається,
Що все життя – гіркий полин.
Та все ж у ньому є озерця
Із щастя, усмішок і мрій.

* * *

Я напилась сповна печалі,
Відчула присмак зради,
Але зуміла, попри все,
Життю радіти і.. кохати.

Прозріння

Самотня жінка в скверику на лаві
Сиділа, опустивши плечі...
А жовтий лист стелився їй під ноги,
Поволі насувавсь холодний вечір...

Грка слізоза скотилася щокою,
Долоню обпекла, немов вогнем,
І жінка стрепенулася, як птаха,
Від пережитого осіннім днем.

Від самоти, від болю і розпуки,
Від незаслужених гірких образ.
«Хіба жила, за течією плила!» –
В цю мить вона збагнула враз.

«Я буду жити відтепер щасливо», –
Промовила з запалом молодим.
І впевнено, і гордо, і красиво
Пішла покровом золотим...

* * *

Кружляє в танці листопад...
На серці сіро і огидно.
Під жовтим килимом надій
Твоїх слідів уже не видно...
Тривожить душу листопад...
Гоню думки лихі від себе –
Не ти лишив осінній сад,
Це просто я пішла від тебе.
Кружляє в танці листопад...
Мелодії Шопена й Ліста
Наповнюють моє життя
Новими почуттями й змістом.
Кружляє в танці листопад...

Мить блаженства

Ця зустріч була випадкова й банальна.
Вечірка під музики грім.
Зустрілася з поглядом, кинутим з залу,
І зразу втопилася у нім.

Втонула, як в «омуті», в синіх озерах,
Їх хвиля накрила мене.
Просила у Бога – хай мить ця блаженна
Для мене не скоро мине.

З тих пір пройшло немало часу,
В обох нас вже солідний вік.
Та я, як колись, кожен раз завмираю,
Хоч він – мій давно чоловік.

Рідне місто мое

Муз. О. Каліщука

На гербі моого міста – каштани,
На алеях їх затишок теж.
І немає ріднішого міста,
Бо люблю я це місто без меж. Тут я
лю – я не місто без меж, і не має ріднішого міста, бо люблю я це місто без меж. Тут я

На гербі моого міста – каштани,
На алеях їх затишок теж.
І немає ріднішого міста,
Бо люблю я це місто без меж.

Тут я виросла, тут я навчалась,
Тут зустріла кохання своє.
І завжди я тобою пишалась,
Рідне місто шахтарське мое.

Ти буяєш у цвіті каштанів
З чорним золотом у глибині.
Рідне місто шахтарської слави
З териконами ген вдалини.

Я по світу немало блукала,
Та від цього маленький є зиск,
Бо всім серцем тебе я кохала,
Рідне місто – мій Нововолинськ.

Матіола

Муз. О. Каліщук

The musical score consists of four staves of music. The first three staves are in common time (indicated by 'C') and the fourth staff is in 6/8 time (indicated by '6/8'). The key signature is B-flat major (two flats). The lyrics are written below the notes. The lyrics are:

Вже, як спека нарешті спада,
тихий вечір на землю ступає.
Матіола тоді розквіта,
ніжним запахом всіх привертає.

Do next

Вже, як спека нарешті спада,
тихий вечір на землю ступає.
Матіола тоді розквіта,
ніжним запахом всіх привертає.

До нестями закохані вдвох
танцювали під звук радіоли,
і іскрилися очі твої,
ї пахли коси, як цвіт матіоли.

Ти навіяла слогад мені
Про чарівні ті місячні ночі
І про юності сонячні дні,
І про очі, коханої очі.

Невловимо роки пронеслись...
Тильки літо нагадує знову
Надвечір'я і ніжність твою,
Й матіолу, як свідка любові.

Тетяна Ізотова мешкає у древньому місті Володимир-Волинському. Закінчила Луцький гуманітарний університет, факультет журналістики. Працює кореспондентом на студії кабельного телебачення «Нововолинськ».

Обравши журналістську стежину, авторка не розлучається із творчістю. Її ліричні поезії насычені теплими емоційними барвами.

* * *

Буденна сірість тротуарів
І феєрверк розбитих мрій...
Слова останні з мемуарів,
Що не залишили надій.

Склади гербарій із тих слів,
Що вітру кину на забаву,
Сплети вінок із ніжних снів,
Що дарували лиш оману.

У серці залишився слід –
Маленька часточка душі.
Це лиш уяви дивний плід, –
Бо ми, насправді, вже чужі...

* * *

Коридори душ німих...
Горизонти мрій сліпих...
Невідривний погляд вдаль –
Легкий натиск на педаль...
Й до польоту вже готові
Сльози відчаю прозорі...

* * *

Пульс мій гулає так шалено...
Розчиняюся в почуттях...
Я вже зіхала з глуду, напевно,
Від мовчання в твоїх очах.

Апельсиновим соком повільно
Я наповнюю спраглу суть.
Це так лячно, незвично і дивно, –
Мене мамою скоро назвуть...

* * *

Я – та, що танцює з вітром,
Для обіймів розкривши руки,
Сам-на-сам залишилась зі світом
У лулоні ліркої муки.
Я – та, що не бачить нічого,
Що серце могло б засмутити,
І хоч нелегко, та вже укотре
Надію в душі відродити.
Я – та, що цілус мрію,
Купаючись у фантазіях...
Покликати тебе не смію
І тяжко каюся, тяжко каюся...
Я – та, що цінує минуле,
Роздмухане вітром в нікуди.
Хоч серце мое заснуле.
Шукas тебе усюди...

* * *

Я народжена з піни морської,
І слізою терпкою омита.
Я народжена з істини той,
Що на друзки була розбита.
Я покликана зерна любові
Сіять в полі, що серцем зоветься,
Ще комусь подарую хвилини казкові...
Чи сміливець такий знайдеться?

Олександр Каліщук

Поет, композитор, диригент. Заслужений працівник культури України, член Національної ліги українських композиторів, кавалер ордена «За заслуги» III ступеня.

Його мала батьківщина – с. Перевали Турійського району Волинської області (09.12.1931). Семирічну освіту

здобув у рідному селі. У 1951 році його, десятикласника Луцької СШ, заарештовано за належність до молодіжної організації націоналістів. Вирок: 25 років. Заслання відбував у Пермській області на лісоплавалах. Після амністії та звільнення екстерном закінчує 10-й клас, Луцьке музичне училище та Львівську державну консерваторію імені М.В. Лисенка по класу хорового диригування. Творча праця О. Ка-ліщука зв'язана з Нововолинськом, Прибузьким краєм.

Перша пісенна збірка «Волиняночка» (1998) облетіла чи не увесь світ. Автор збрірок «Дзвонять в церкві дзвони» (2000), «Подарунок душі» (2001), «Я – українець» (2002), «Вишийте, мамо, долю мені» – пісні на слова П. Гоця (2005), «Не вмре наша пісня» (2008), «Безцінний скарб» (2011), «Пісенна пектораль Прибужжя» – пісні на слова Я. Гиця (2011).

України бачу світлий день

Трави шелестять, сонечко сія,
Пташечка співає у гаю.
Скрізь царить життя, всюди бачу я
Силу і любов, Господь, Твою.
А в вечірній час – Божа благодать!
Все немов заснуло тихим сном.
Тільки в небесах зорі мерехтять
І шепочуть верби над ставком.

Тишу розбудив десь дівочий спів –
Молодість втішається життям.
Ніби босоніж йду я по росі,
Так мене чарує пісня ця.
Щастя неземне огорта мене.
Я німов настою з трав напивсь.
Дякую тобі, Господи, за те,
Що на Україні я родивсь.

Скільки літ пройшло... все в житті було...
Спогад юних літ завжди живий.
Батьківський поріг, мамине тепло...
Повернути б час той золотий.
Ой наслухавсь я співу солов'я,
Жайворонка сонячних пісень...
Дякую тобі, Господи, що я
України бачу світлий день.

Ой ти, мово українська

Ой ти, мово українська,
Колисанко материнська,
Що в душі завжди жива.
Ти – моя найперша казка,
Перший біль і перша ласка,
Перші мамині слова.

Скільки музики в цій мові,
Скільки сили в кожнім слові,
Скільки сонця й теплоти.
Ти піснями ввійсь злітаєш,
Хоч і доленьки не маєш,
Хоч і сил нема – летищ.

Для душі ти, наче ліки.
Не убить тебе довіку
І ніхом не зупинить,
Не поставить на коліна,
Бо на крилах пісні линеш
З моого серця кожну мить.

Нововолинськ вечірній

Десь тане сонце за копрами,
День ночі руку подає,
Хтось відчиняє зорям брами,
Вогнями місто обдає.
А вечір спиле світла плями
На тротуари, на двори,
І ген за містом над полями
Воркують з зорями копри.

Ідуть закохані у парі,
Ідуть з надією в очах.
І їм під ноги тротуари
Покірно простеляють шлях.
Поволі місто засинає,
Вогні згасають тут і там.
І місяць в вікна зазирає,
Мов щось сказати хоче нам.

Нам тут надіялись і жити,
Нам тут творити і рости,
Тут підростають наші діти,
Щоб наші мрії в даль нести.
Весна каштановим суцвіттям,
Як і для нас, всміхнеться їм,
І наше місто нашим дітям
Таким же стане дорогим.

Волиняночка

Муз. О. Каліщука

Чи є в світі де дівчина, як та Ганночка,
Чорноброва, кароока волиняночка?
Волиняночка, волиняночка,
Кароока волиняночка.

Чи є в світі де дівчина, як та Ганночка,
Чорноброва, кароока волиняночка?
Волиняночка, волиняночка,
Кароока волиняночка.

В неї коси, мов покоси, простелилися,
А у косах білі стрічки розпустилися,
Розпустилися, розпустилися,
Білі стрічки розпустилися.

Розвівається на вітру та й хустиночка.
Ой хороша із Ганнусі буде жіночка,
буде жіночка, буде жіночка,
Із Ганнусі буде жіночка.

Усі хлопці до Ганнусі залицяються.
Ще й жонаті на Ганнусю задивляються.
Задивляються, задивляються,
На Ганнусю задивляються.

Чи є в світі де дівчина, як та Ганночка,
Чорноброва, кароока волиняночка?
Волиняночка, волиняночка,
Кароока волиняночка.

Моя Волинь

Муз. О. Каліщука

The musical score consists of four staves of music in common time (indicated by '4') and G major (indicated by a 'G'). The vocal line is in soprano range. The lyrics are written below the notes, alternating between two languages: Ukrainian and English. The lyrics describe the beauty of Volyn and its people.

Чи не де с та - ка кра - і, щоб так спі - вати солов'ї? Чи ще ліси дзвінкіші є, де так зозуленька кує? Волинь мо-
я, країна зем - на, ти ви - глядні счи - ти пані од - на. Те - бе, моя квіт - ки чи - їх -
ну, квіти - то в нас - ют - ого - рос - ти. Те - бе, моя // нас - ют - ого - рос - ти.

Чи є на світі де край,
Щоб так співали солов'ї?
Чи ще ліси дзвінкіші є,
Де так зозуленька кує?
Волинь моя, краса земна,
Ти в цілім світі лиш одна.

Тебе, моя квітку чарівну,
Вплітаю в пісню голосну.

Чи де земля ще є така
Багата, гарна і дзвінка?
Цвітуть сади, шумлять жита,
Пшениця грає золота.
Волинь моя – не край боліт,
Куточек райський на землі.

Тебе, моя квітку чарівну,
Вплітаю в пісню голосну.

Проснеться тільки новий день –
Радіс серце від пісень.
І, наче чари, у мені
Звучать мелодії-пісні.
Волинь моя – чарівний край,
Ти розцвітаєш, як розмай.

Тебе, моя квітку чарівну,
Вплітаю в пісню голосну.

Не вмре Україна

Муз. О. Каліщука

Хоч вік-а - ми нас лам-а-ли ини-ци-ли й гно-би-ли, але нас не
покида-ли віра, честь і си-ла. Але нас не поки-да-ли віра, честь і сили.
Не стояли на колінах, тож душа страж-да-ла, а тепер вже Тка-ра-
на не за-леж-на. Став-ши А тепер вже Тка-ри-на,
а тепер вже Тка-ри-на на не за-леж-на став-ши.

Хоч віками нас ламали,
Нищили й гнобили,
Але нас не покидали
Віра, честь і сили.

Не стояли на колінах,
Хоч душа страждала.
А тепер вже Україна
Незалежна стала.

Тож єднаймось, сестри-браття,
У міцну родину!
Бережімо, як багаття,
Нашу Україну!

Хай же вільна пісня лине
Понад гори-доли!
Ще не вмерла Україна
І не вмре ніколи!

День незалежності

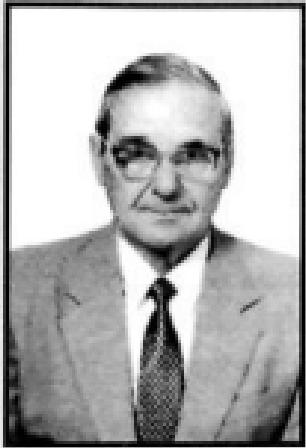
Муз. О. Калищука

Ни - ни ся - то в нас вели - ке С при - чи - на для пі - сень -
Не - за - леж - но - сті Вкра - і - ни зу - стрі - ча - си світ - лий дінь. Зу - стрі -
чн - ем світ - лів дінь.

Нині свято в нас велике,
Є причина для пісень –
Незалежності України
Зустрічаєм світлий день.

Довго ждали цього свята
Наши прадіди й батьки.
Синьо-жовтий стяг підняти
Доля нам дала таки.

Ми усі щасливі нині,
Серце радість огорта.
Незалежний Україні –
Слава й многії літа!

Іван Курченко народився 15 лютого 1935 року в селі Тригір'я на Житомирщині. Педагог з 49-річним стажем. Автор поетичної збірки «Голос душі моєї» (Нововолинськ, видавництво «Мінотавр», 2004). Поета не стало 15 травня 2010 року.

* * *

Вишиту сорочку
Дарувала мати
І просила сина
Завжди берегти.
Можна на чужині
Хату збудувати,
Але батьківщину
Там не віднайти.

Можна на чужині
Жити і кохати.
І своє, напевно,
Скрасити буття.
Тільки там немає
Батьківської хати,
де ти народився
І почав життя.

Там гніздо на хаті
Не зів'є лелека,
Соловії співають
Не твоїх пісень,
Рідною не стане
Сторона далека,
Буде серце краяль
Туга кожен день.

Кращої немає
Від землі святої.
Рідна Батьківщина –
Спокій і тепло.
У чужому краї
Не знайдеш такої,
Як би нам сутужно
Зараз не було.

Поклонись

Зустрів я в лісі кинуту оселю,
І дивний смуток душу огортає,
Коли гачок, приладнаний на стелю,
Мені мою колиску нагадав.

Селянська ліч і лава біля лечі,
Під нею лялька зламана без ніг.
Колись тут сина батько брав за плечі,
Щоб той сміливо подолав поріг.

Три яблуні, посаджені дбайливо,
Калина, вишні, груши, виноград,
А край дороги – здичавіла слива
І старі порічки, висаджені в ряд.

Трухлявий тин склонився коло хати,
Лапатий хрін кропивою заріс,
Великий кущ немолодої м'яти
Густою тінню накриває ліс.

Людське життя тут рахувало роки,
Було кохання і грука печаль,
Тут хтось зробив свої найперші кроки,
Вдихав повітря чисте, як кришталь.

Бузковий кущ у вікна заглядає,
Метелик тихо дихає крильми.
Й здається, краю кращого немає!
В раю такому виростили і ми.

Не знаю я, хто жив у тій хатині,
Чи її дороги звідси почалися.
Та хто б не був, і де живеш ти нині –
Оселі тій доземно поклонись.

Матері

Зацвів бузок біля моєї хати,
А вишні білим цвітом облилися.
І все здається, що старенька мати
Мене зустріне вранці, як колись.

Обніме ніжно добрими руками
І голову прихилить до грудей.
Її тепло не щезне із роками –
Вона ж рідніша від усіх людей.

Роки пройшли, літами відшуміли,
Мені на скроні залягла зима.
Ми всі у світ, мов птахи, відлетіли,
І матері давно уже нема.

Та в час, коли приходять щедрі весни,
Коли життя вирує і цвіте,
Мільйони квітів хочеться принести
Для матері з подякою за все.

За те, що нас ростила й доглядала,
Усіх душою й серцем берегла,
Ніколи з нами спокою не мала
І кожному, що мала, віддала.

На світі є багато дорогого,
Що нам і радість, і добро несе,
Що ніби й жити не можемо без нього,
Ta мати – найдорожча за усе.

Родині

Пробачте мені, сестри і брати,
Що нині рідко в гості приїжджаю.
Тепер неважко часу віднайти,
A от здоров'я доброго не маю.

Хоч проситься настирливо душа
До тоГ хати, де я народився,
Де не було достатку і гроша,
Ta отчий дім у пам'яті лишився.

Було, зберемось разом за столом,
Під яблунею, що росте край хати.
Вже й ніч давно панує над селом –
Ніхто не йде цієї ночі спати.

Пливуть розмови довгі про життя,
Про урожай і ціни цього року,
I як усе зробити до пуття,
Щоб відвести і клопіт, і мороку.

А далі – кожен згадує своє,
Що пережив і бачив в рідній хаті.
I десь у пам'яті незмінно постасє:
Які душою ми були багаті!

Дзвін Чорнобиля

Пекучий біль. Сльоза туманить очі.
Душа в печалі крається навпіл.
Безрадісно спливають дні і ночі,
Безсило руки падають на стіл.

Тривожний дзвін Чорнобиля лунає.
І гонить від оплаканих осель.
В яких віднині вже життя немає:
Полісся стало зоною пустель.

Де взяти сліз, щоб виплакати горе?
Як матері разрадити дітей?
Не вичерпати біль, як і безмежне море
Чорнобилем знедолених людей.

Нехай той дзвін навік запам'ятають
Ті, хто прийшов на Землю для життя,
Бо мертві до живих не повертають,
І в смерті до життя немає вороття.

Буду дякувати

Я завжди буду
Дякувати тобі
За твої очі
Синьо-голубі,
За ніжний погляд,
Рук твоїх тепла,
За все, що буде
І уже було.

Пробач мені...
У тому я не винен,
Що закохався в стан
Твій тополиний.
І що тепер
І взимку, і навесні
Ти будеш завжди
Снитися мені.

Віктор Мельник народився 17 квітня 1954 року в селі Великі Цепцевичі на Рівненщині. Закінчив Ленінградську духовну семінарію у 1982 році. Отримав ступінь кандидата богослів'я. Заснував газету «Воскресіння».

Автор збірок «Паломництво до святих місць» (1997), «Волинський край» (2002), «Поети і сонети» (2009)

***

Ця самота – поету свято.
Перо розчісує думки.
Вони тверезі і п'янікі,
Ніколи їх не забагато.

Для нього рими – срібло й злато.
Він проміняє залюбки
Одну метафору ріки
На все, що має, навіть шати.

Веде щасливі діалоги
З камінням, деревом, кущем,
Малює лиця, руки, ноги.

Крилатим тішиться конем.
Коли один – він без напруги,
Та хто похвалить ці потуги.

* * *

Зникають камінь і метал,
І витвори людські із глини.
Слова ж від серця благочинні
Переживуть пожежу й шал.
Папір – божественний фіал.
Тут тіні й долі старовинні,
І правди гіркотно-полинні.
Це – поле, як меморіал.
Словами між трудів і свят
Я вимальовую фасад.
Заходить під сінь, в мою аркуду,
Знайди фантом і водоспад.
Кровоточиву змивши ваду,
Тут відшукай тепло і лад.

Митець

Хто творить, той лише щасливий.
У святодії – благодать.
Митець у змозі виростати,
Якщо в душі громи і зливи.

Тримає ініціативи
Талант дбайливо розвивати.
Це – муж напівсвятий, не тать,
І діамант в нім особливий.

Збирай і ти свої перлинни,
Різцем або пером лікуй.
Не кинь під ноги дар на клини,
Накинь в коштовнішу із збруй.
І щастя заблищить уклінно,
Бо ти його ліпив колінно.

Галина Приступа народилася 1956 року в селі Дорогиничі (с. Шахтарське) Іваничівського району. Закінчила Нововолинську середню школу №2 та електромеханічний технікум.

Поезії пише зі шкільних років. Друкувалася у республіканських виданнях (газета «Зірка», журнали «Пionерія», «Дніпро»), обласних газетах «Волинь», «Молодий ленінець» (тепер «Віче»), районній газеті «Колос», місцевому часописі «Наше місто». Займалася в обласній літературній студії «Лесин кадуб», яку очолював волинський поет В. Гей.

Автор збірки поезій «Краплини нерозпitoї любові...» (2008).

Щось має бути вічним...

Щось має бути вічне в цьому світі,
Щось має бути – вічне і святе...
Ми прагли їжі – ось ми ніби й ситі,
Багатства прагли – ось і грошовиті.
Та раптом лізнаєм якоїсь миті,
Що це усе – не те, чомусь не те...

Щось має бути вищим в цьому світі
За сущність, за доларовий шал,
За диких оргій навіжений шквал,
За чорний «кайф» підступної отрути,
За насолод сумнівних забуття.
Щось має бути, щось же має бути...
Допоможи нам, Боже, це збегнути,
Бо нашо тоді тлінне це життя?

Хай стане совість вчинкам на сторожі.
Зупиниться нехай на півдорозі
Убивця, що нових шукає жертв,
І злодій, що поласивсь на чуже.
Все має у житті первопричину.
І хоч не вірю в чудеса давно,
Та хочу, як в зворотному кіно,
Вернути підлість у її личину.

Колише матір на руках дитину,
Не злодія, не вбивцю – ангеля...
Хай добротою повниться Земля,
Зорить кохання в світлому зеніті.
Щось має бути вічним в цьому світі...

І напише нам літо ромашкову світлу поему...

Подивлюся на світ
Крізь лукавинку твого усміху,
І заграє веселка,
Де щойно громіла гроза.
Після прикрих невдач
Піднімуся на сходинку успіху,
І зорею засяє
Очищення срібна слізоза.
А життя, як життя:
Вічні клопоти, вічні проблеми.
Але рано чи пізно
Таки їх розв'яжемо ми!
І напише нам літо
Ромашкову світлу поему,
Щоб читати її
Аж до білого сяйва зими.

Спогад

Білий цвіт хризантем,
Серця трепетний щем
І святкового вечора чари...
Світлі зблиски в очах.
При вроčистих свічах –
Романтичні танцюючі пари...

Ви заходите в зал.
Той бентежності шал!..
Стало подиху раптом замало.
І збагнула душа –
Полохливе пташа:
Вона Вас підсвідомо чекала.

За столом потайбіч –
Пркота протиріч.
Ясне полум'я свічки палає.
Погляд падає ниць,
Дотик Ваших зіниць
Кожним нервом своїм відчуваю.

Думки зоряний злет.
Гордий Ваш силует
Передчасно цей зал залишає.
Я одна – не одна.
Світло плаче струна.
Догоряє свіча, догоряє...

Мовчазний монолог

...Лід час побутової сварки дочка смертельно поранила ножем
своого батька, який п'яним накинувся на неї
і почав душити...
(з фабули справи)

...Зайшла в кабінет слідчого у службовій потребі і, вражена,
застигла... Знучала поезія... з уст сестри обвинуваченої,
яка виступала у справі в ролі потерпілої і свідка трагедії.
Сама ж обвинувачена безбораним поглядом дивилася кудись за вікно...
Рядки, що зародилися в цю мить у душі, – спроба зазирнути у
психологічний стан обвинуваченої під час останнього допиту...

* * *

Це – витівка слідчого, а чи іронія долі?..
На допиті (Боже мій!..) голос поезії лине...
А я – наче бранка у свого незгойного болю.
Затерпли вуста. І вічністю – кожна хвилина...

Читай же, сестричко! Ти тут – потерпіла і свідок
Мого падіння, з якого ніколи не встати.
А я хто? Убивця?! Під вирок тяжкий напослідок
Сумління моє заголосить: «Простіть мені, тату!..»

...Як зла баобаби вже душі слабкі розпирали
І каркали віщо трагедії вісники-круки,
Ви, батьку, самі ж бо із чарки те зло поливали, –
Щоб швидше росло, щоби вклало ножа мені в руки!..

О, батьку, простіті! За те, що живу. Що криваві
Сліди мого злочину вироком суду не зняти.
...Твої, сестро, вірші, на жаль, вже постскриптум у
справі...
І плетиво віт за вікном – наче грati...

P.S. За рішенням суду обвинувачена була вилучана за
статьєю про перевищення самозахисту.

У храмі

... і сходить світла Божа благодать
На чисто-біле полотно молитви –
Духовний плід невидимої битви
Добра зі злом... і треба розлізнать
У світі цім, де все переплелося,
Один лиш голос в мільйонноголосії,
І шлях один обрати з двох шляхів.
А в душах наших бур'яни гріхів
Підводяться уперто і лукаво.
І поглядом суворим і ласкавим
Ісус Христос із Книгою в руці
Застеріга правицею з ікони...
Та світ свої вшановує закони,
І правлять балом гроші-папірці.
Втомився час од вічної гонитви!
Жертвовним близьком свічечки тримтять...
І сходить світла Божа благодать
На чисто-біле полотно молитви...

Таємно закохана в дощ

Ти, ніченько, плачеш?..
Це ніжне відчаяння скрипки,
Ці вимоклі пасма
Цілованих вереснем кіс...
Іх шарпає вітер!
З поштової осені скриньки
Ти вийняла нині
Пожовклий, відчужений лист.

Ти, ніченько, плачеш...
Стікають неонові фарби –
Прикраси ілюзій –
На мокрий асфальтовий шлейф.
Все тлінне, як бачиш?..
І б'ються знецінені скарби –
Каштанів сердечка, –
Неволі ламаючи сейф.

Ридай же в одчай.. Та знай:
Твоя кожна слізинка
Ще сяйвом золоченим
Зблісне над сірістю площі
І вийде в світанок
Щаслива усміхнена жінка,
Оновлена й світла,
Таємно закохана в дощ...

Ніч. І безсоння. І – зима...

Тримала вчора осінь я за руки,
Благала: «Ну, затримайся! Не йди...»
Листком тремтіла тихо від розпуки
І падала дощем в її спідні...

А нині світ накрило пеленою:
Так різко, владно увійшла зима.
Та що ж це, справді, Господи, зі мною?!.. –
Душа уперше снігу не сприйма!..

...Ще вчора золотилося стрічання.
Ta з чаші трунку не спили вуста...
Гірчинкою жалини на прощання
Лягло на серце: «Ти – уже не та...»

Ще будуть, будуть в твоїй долі весни,
І сни, яких і в здогаді нема...
У них для тебе проліском воскресну.
А зараз – ніч. Безсоння. І – зима.

Слоненятко рожевих мрій

«Якщо хочеться чогось великого і чистого, –
купи собі слона і помий його...»
(сумна іронія життя)

Ти не думай, що я смішна, –
Я придбала-таки слона:
Він – в уяві живе моїй,
Та зате він – довіку мій!

«Ти візьми його ще й помий!» –
Долина твай сарказм гучний.
Що ж, посмійся, собі на зло!
Це кому ще з нас повезло.

Я купала слона щодень
У слізинах своїх пісень.
Заздрість глипала із вікон –
І маленьким робився слон...

Та зате я живу в раю,
Славлю Бога і долю свою.
Романтично тулю до вій
Слоненятко рожевих мрій...

Журавка

Муз. О. Капіщука

The musical score consists of four staves of music in 2/4 time. The lyrics are written below the notes:

О-ди-но-ка жу-рав - ка, ти к - ви - зи - зи - зи - зи - зи
не - бо, як тобі не зле - пти - вись переби - тим кри-
лом. Десять полинув жу-рав - лик у вирий без тебе, без тебе,
вирий без тебе, без тебе, а у вас же кохання бу - ле.

Одинока журавко,
Тужливо задивлена в небо,
Вже тобі не злетіти
У вись з перебитим крилом.
Десь полинув журавлик
У вирий без тебе, без тебе,
А у вас же кохання було...

І снують у пташиній
Голівці думки невеселі,
Але, може, знайдеться
Ще крихта тепла-доброти.
Перебудем морози
В людському обійсті, в оселі.
Ну, а там хоч трава не рости.

Одинока журавко,
Навіщо ти мариш про небо?
Не для тебе польоти...
І долі зрадливій прости.
Та в маленькому серці
Пульсую велика потреба
Висоти, висоти, висоти...

У вихорі грайливому сніжинки

Муз. О. Каліщука

The musical score consists of four staves of music in common time (indicated by 'C') and F major (indicated by 'F'). The vocal line includes lyrics in Ukrainian with some English words ('coronation', 'queen', 'crystal'), with specific chords indicated above the notes: D7, G7, Cm, F7, B, Cm, G7, B, Am, Cm, D7, G7, TBO, and B. The lyrics describe the arrival of winter, the crowning of the Queen of Snow, and the creation of a crystal castle.

На - рен - ті у - твер - ни - ла - ся зи - ма. На - трон зі - біла, не - на - че ко - ро -
B Cm G7 Cm F7
ле - ва! І ш - ду - яч та - см - но - крадь - ко - ма. тво - ре - да за - мок сніж - но - криш - та -
B Am Cm D7 G7 TBO
ле - вий. І ю - ях нам та - сн - но - крадь - ко - ма
TBO
ре - да за - мок сніж - но - криш - та - же - ще.

Нарешті утвердилася зима.
На трон зійшла, неначе королева!..
І цілу ніч таємно-крадькома
Творила замок сніжно-кришталевий.

А ранок сонне місто розбудив.
З утіхи можна просто очманіти.
Відкрилось раптом стільки світлих див,
Що їх у серці навіть не вмістити.

У вихорі грайливому сніжин
Воскреслих mrій сяйнули діаманти.
І пише, пише на гілках ялин
Зима свої казкові фоліанті.

Ірина Приступа народилася у м. Вінниці 29 червня 1974 року. Усе своє свідоме життя прожила на Волині, чим дуже пишається. Після закінчення Нововолинської СШ №2 у 1991 році навчалася у Львівському медичному університеті імені Данила Галицького. Отримавши диплом, повернулась до Нововолинська, де працює лікарем-стоматологом.

Перші віршовані рядки лягли на папір, коли Ірині було 15 років.

У 2008 році у видавництві «Мінотавр» вийшла поетична збірка «Любов, як музика, багатогранна...».

***

Все почалося з музики й любові,
З них, нероздільних, перше всіх віків.
Хоч, кажуть, сила в думці і у слові,
Бо Словом Бог наш Всесвіт сотворив.

Зате в любові – творчість і натхнення,
Самопожертва, прощення гріхів,
А в музиці – глибоке одкровення,
Гармонія і гами почуттів.

Все почалося з музики й любові
І третього, напевно, не дано.
Любов і музика – Предтечі Слова,
В них – сіль землі, вони – життя зерно.

Вода жива і сила нездоланна,
Незрима квінтесенція основ –
Любов, як музика, багатогранна
І музика – предвічна, як любов...

***

З далеких гір поволі наблизався
Прозорий вечір тихою ходою,
Молочним сріблом м'яко розтікався
Густий туман над синьою водою.

Дрімали квіти, ніжно обійнявшись,
В полоні мрій грайливо-веселкових,
І жук, за день досхочу налітавшись,
Солодко спав в обіймах пелюсткових.

Ніч розлила чорнильно-синій спокій,
Росинки-перли в трави локидала,
А потім в небо піднялась високо
І трепетно хмаринки колисала.

Щербатий місяць вийшов на роботу,
Засіяв зорями небесну полонину,
Прислав усі буденній турботи,
Благословивши на добро грядущу днину.

***

Ми часто нарікаємо на долю,
Не помічаючи того, що ми
Стали байдужими наскрізь людьми
До сліз чужих, до відчаю і болю.

Самі себе ми зраджуєм підступно,
Шукаючи фальшивих наслод,
Легких доріг, удаваних свобод...
А щастя – це так просто і доступно:

Навчитися любити і прощати,
У звичнім сум'ятті прийдешніх днів
Своїх благословляти ворогів
І кожну мить прожиту цінувати.

***

Поводьтеся обережніше з бажаннями!
Кортить комусь у душу зазирнути?
Якщо наважились на запитання ви –
Сміливість майте відповідь почуті.

Щоб потім не було причин сердитися,
Запам'ятайте і прийміть на віру:
У грі важливо вчасно зупинитися,
І в щасті також треба знати міру.

* * *

Ти кажеш, я повинна бути сильною?
А де, скажи, тих сил мені узяти,
Забути все і стати врешті вільною,
Не мріяти тобою, не страждати.

Де взяти сил мені тебе пробачити
І глибоко образи не тайти?
Де взяти сил не плакати за втраченим,
Де взяти сили не тобою жити?

Про що б не шепотілися за спиною,
Я витримаю й цю важку рутину.
Ти кажеш, я повинна бути сильною?
Я сильна ВЖЕ. І в тім ТВОЯ провина!

* * *

Колись мене ти будеш віддано любити
(Уже приборкавши своє пихате *его*).
Ти будеш мною просто дихати і жити,
Мое ім'я для тебе стане оберегом.

Мій голос буде, наче музика, для тебе,
Мій подих – запахом цілющої живиці.
Я завжди буду твоїм сонцем, твоїм небом,

До мене йтимеш ти, як спраглив до криниці.
Від моого дотику ти будеш пломеніти,
Бажанням будеш лиш від погляду згорати.
Колись мене ти будеш віддано любити,
Кохати пристрасно, безтамно ревнувати...

Без мене мить тобі здаватиметься роком,
Мене шукатимеш, як втрачену надію,
І серед натовпу ти будеш одиноким,
Бо я теплом своїм тебе вже не зігрю.

Іван Пукля народився 28 жовтня 1958 року в мальовничому Прибузькому краї – селі Млинище, що розташоване поблизу міста Нововолинська, неподалік польського кордону. Закінчив Луцький педагогічний інститут ім. Лесі Українки. Працює у Нововолинській ЗОШ №6. Випустив збірку поезій «Добрим людям» (2008).

* * *

Коли дощі снуються день при дні,
І утіка з-під ніг земля розрихла,
І гаснуть ледь жевріючі вогні,
І від надії не лишається і крихта.

Коли твоя зневірена душа,
Покарана несправедливим словом,
Неначе випале з гнізда пташа,
Осиротіло помирать готова.

Коли гарячий невтишний біль
Вже ладен серце в грудях розірвати,
І байдуже, й однаково тобі,
Чи зійде правди сонце в рідній хаті.

Тоді згадай про мамину слезу,
Про чисті очі діток в сиротинці,
Про висвячену гілочку-лозу,
Що на здоров'я била у дитинстві.

Про Великодній величальний дзвін,
Про муки нерозділені Христові,
Про те, що ми приходимо у світ
У боротьбі страждати і в любові.

Тоді напружуй волю і вставай.
Підстав обличчя вітрові стрімкому
І оживи молитвою вуста,
Прости образи від безсиля злому.

Зітри у порох кривди і жалі
І не вишукуй, де й чия провіна.
А коли серце все-таки болить,
Нехай болить – на те ти і людина.

* * *

М'ятою і барвінками
Стежечка припорошена
Вивела аж під вікнами:
– Вийди, моя хорошая!

Двері у сінях скрипнули.
Тінь на стіні гойдається.
Сотні оркестрів скрипками
В пісню душі вплітаються.

Руки білими птицями
Впали на плечі стривожені.
Шастия пахне сунницями
І прохолодою осені.

Губи стиглими вишнями
Ваблять і усміхаються.
Серце щирими віршами
Вдячно настріч відкривається.

Світяться вікна споминів...
Бачу – степами безмежними
Маревом линеш із повені
Мрій і думок збентежених.

* * *

Вечоре, товариш мій віддавна,
Дай пораду, світла голова:
Як зробити, щоб вона, жадана,
Більше найдорожча не була?

Хай в очах чернечо-непорочних
Полум'я палає не мені.
Хай вона полюбить кого хоче,
А мене не кличе в свої сни.

Я посиджу на причілку літа
І тихенько в осінь перейду,
А вона поміж травневим цвітом
Ще зустріне долю молоду.

Їй вітри медовими вустами
Личко обцілють, трепет вій,
А печаль, що виникла між нами,
Зникне у хмаринці золотій.

* * *

Немає краще тих доріг,
Де наша молодість ходила,
Де теплий батьківський поріг
Тобі розправив юні крила.

Як я ішов в незнаний світ,
Води криничної напиався,
Аби землі моєї цвіт
Завжди в душі мені світився.

І у далекій стороні
В робочих буднях до утоми
Давали сили ті вогні,
Які горіли в отчім домі.

Але я вірив, що вернусь
На тихоплинні води Бугу.
І не одну дзвінку весну
Зустріну в радості із другом.

Пройшло немало довгих літ.
Іду знайомими стежками.
І навіть серце не болить –
Співає разом з солов'ями.

До провінції

Провінціс, колиско всіх великих,
Пісенний край калини і верби,
Всі острови в тобі уже відкриті,
А таємниць не меншає в тобі.

Хвилює вічна загадка любові
Простих людей до рідної землі.
Вони в роботі і у добрім слові
Щедріші за невтомних солов'їв.

Вони тримають небо України,
Плекають мову матері святу,
Коли біда – у помислах єдині,
У радості – журились не дадуть.

Провінціс, лірчиць твій хліб солодкий,
Але, кого ти вивела на шлях,
Той не забув твої важкі уроки,
Не заблукає у тернах-манівцях.

Стою перед тобою на колінах
І дякую за щедрість і тепло,
Бо знаю – ти ні крапельки не винна,
Що нам сутужно іноді жилось.

Провінція – колиска всіх великих,
Колиска із калини і верби...
За те, що ми не виростили дволики,
Я у пошані кланяюсь тобі.

* * *

Ой летіли понад Бугом білі птахи
За ліси, у синю далечінь.
Літо голову свою кладе на плаху
Під холодні осені мечі.

Сивим смутком похилились горді лози.
Не кус зозуля на літа.
Перша паморозь дзвінкі гарячі роси
Випила, посрібливши вуста.

Дихають натруджені в полях тумани,
Сниться небу жайворонка тінь,
Буйний вітер у садах дужманих
Заховався між гілок густих,

Ой летіли-відлітали білі птахи
У прощальному тужливому ключі.
Крила літа похилилися і впали
На тополь скривавлені мечі.

Баба Ганна

Все життя у полі працювала
За тяжкі криваві трудодні.
А ночами шила, мила, прала
І борщі готовила пісні.

Бог не дав ні мужа, ні дитинки,
Тільки повну хату самоти.
Рушники весільні сплять у скрині,
Позирають із кутків сяяї.

Заробила пенсію в державі –
Двадцять сім карбованців дали.
Але ночі довшими не стали,
Не зйшли з долоней мозолі.

Заметіль із гусячого лір'я
На подвір'ї круглий рік мете.
Гори подушок диван укрили,
Всяка квіточка на них цвіте.

І не раз, уткнувшись головою,
Шедро поливала їх слізми.
Того й радують яскравою красою
Маки і жар-птиці неземні.

То в сусідів порала худобу,
То полола влітку буряки...
Вже життя зігнуло так додолу,
Що й не подивитись на зірки,

Вузлика «на смерть» собі зібрала,
Проглядає і провітрює щодень.
Хоче, щоб скоріш її забрала,
А вона забула і не йде.

* * *

Кохана!
Ти так пахнеш весняним дощем,
Як мамині руки хлібом.
Твій голос –
То голос моєї матері,
Що і досі
Мене заколисує.
І люблю я тебе
Так,
Як маму свою.
А ніжніше за маму
Любити не можна.

Побратимові

Муз. О. Каліщука

Притомились ко-ни, притоми-лись, приту-ни-лись ша-бель-ки в бо-ях.
А ле-жко-гу-ляли, по-ко-си-ли на вітрах по-дин-них у сте-нах.
А ле-жко-гу-ляли, по-ко-си-ли на вітрах по-дин-них у сте-нах.

Притомились коні, притомились,
Притутились шабельки в боях.
Але ж погуляли, покосили
На вітрах полинних у степах.

Для кого ж боролись, побратиме,
Здобували воленьку святу?
Знову плаче небо України,
Знову правда тулиться в кутку.

Знову мати витирає нишком
Кінчиком хустини біль-печаль.
Чи ж зігнемо знову спини низько
Для нагайок хижих яничар?

Є у нас ще віра непропита,
Що козацтво славне береже.
Чуєш, побратиме, б'ють копита,
За вікном гарячий кінь ірже.

Дівоча пісня

Муз. О. Капіця

Задор ме-ле, задор и по-ло-бо. И му-зин-ка, в кий-ка не-зи-м'я - та, и
ти-ла ра-дость в тво-й жар-фи в тво-й сну-то-в. Их не-из-ли-м сне - ги. Задор
ти-ла ра-дость в тво-й жар-фи в тво-й сну-то-в. Их не-из-ли-м сне - ги. Задор

Знайди мене, знайди і полюби.
Я – музика, я – квітка незім'ята,
Я тиха радість у твоїй журбі
І тихий смуток на веселім святі.

Знайди мене, знайди і приручи.
Я дика, полохлива, наче сарна.
Зігрій мене, цілунком обпечи –
Я буду, як дитя мале, слухняна.

Чи вже воно пороблено мені:
Тебе любить – і душу загубити.
Мої пісні веселі і сумні –
То наші милі і вродливі діти.

Знайди мене, нівже не бачиш ти
В очах моїх чекання і надії?
Знайди мене. Знайди і полюби.
Я – щастя, Я – весна твоя, Я – мрія

Людмила Рожелюк

народилася 26 серпня 1953 року у селі Будятичі Іваничівського району. Закінчила музичне училище в місті Рівне, Рівненський державний педагогічний інститут імені А.Кримського, музично-педагогічний факультет (1985). У 1995 році удостоєна звання "Відмінник освіти".

Працює заступником начальника відділу культури. Перший друкований доробок – збірка пісень та романськів для дітей та юнацтва «Божественні поклони» (1995).

* * *

Я не мрію сьогодні, не мрію,
Розгубила я мрії свої.
Залишилася тільки надія,
Слодівання на кращі дні.
Я не плачу, я просто не в змозі.
Серце – камінь, душа – граніт.
Почуття, наче цвіт на морозі...
Божеволію я, ї божеволіє світ...

* * *

Відшукай себе в буденності життя.
Віднайди красу у сірих буднях.
Щоб вона, як квітка, проросла
І весну подарувала людям.

* * *

Коли і гірко, й тяжко на душі,
У мене є цілющі ліки –
До рук беру я скрипку чарівну,
Нас Бог із нею поєднав навіки.
Мелодію і ніжну, і сумну
Я серцем трепетним відчути мушу.
І мимоволі котиться слоза,
Яка полегшує і гойть душу.

* * *

Ти, людино, подумай про те,
Що ти гість на цій щедрій землі.
Ти покликана Богом нести
Лиш добро у цей світ, то ж неси.
Не губи себе в цьому бутті,
Не винищуй у ньому краси.
Ти живеш для наступних життів,
Тож красу цю – до них донеси...

* * *

У Всесвіті земному все в ціні,
Лише життя людське ціни не має...

Ананій Рябченюк

(20.10.1930 – 02.10.1996)

У Затурцівській СШ 14-річним віддав себе навчанню і підлітньій боротьбі під керівництвом ОУН. З 1947 року входив до підпільної організації МУР (молоді українські революціонери). Віршував, цікавився політикою.

30 грудня 1949 року заарештований органами КДБ просто з уроків. Допити, тортури, вирок – 25 років позбавлення волі. У 1956 році був звільнений. У Нововолинську ініціював створення громадських демократичних організацій: спілку ветеранів війни «Злагода», братство вояків ОУН-УПА, товариство «Холмища», філію Союзу українок. Очолював спілку політ'язнів і репресованих.

Душою, думками завжди був з Україною. Автор збірки «Біль і спів серця» (1997).

Волинь

Волинь моя, мій отчий краю,
Зелень лісів і неба синь.
Тебе, як матір, я кохаю,
Моя прославлена Волинь.

В твоїх лісах нову історію
Наш велетень-народ почав.
Підняв протест насильству, горю
І прapor вільності підняв.

Сюди збирались кожну днину
Народних месників борці.
За волю бились України
УПА прославлені стрільці.

Над Бугом, Прип'яттю, в Заріччі,
Серед лісів, серед полів
Стоять могили – свідки січі,
Як острах грізний для катів.

Сьогодні низько поклонімося
Героям тих звитяжних днів.
І Богу щиро помолімося
За наших доньок і синів.

Синові

Не цурайся, сину,
Свого родоводу,
Мови материнської,
Велетня-народу,
Неньки України,
Що дала ті крила.
Знай, що у братерстві
Єдності вся сила.
В пісні солов'їній –
Вся народу доля.
В синьо-жовтім стязі –
Твого краю воля.
Серцем своїм, сину,
Щиро вмій кохати
Землю ту святую,
Де зростила мати.
Хай щасливі діти
В тебе підростають,
Родовід свій завжди
Свято пам'ятають.

Місто мое

Рідне місто мое,
Я з тобою зростав
І навіки тебе,
Як дівча, локохав.

Цих каштанів ряди
Я садив навесні,
Ці будови, сади
Рідні, милі мені.

Я у шахтах твоїх
Юнаком працював
І шахтарським трудом
Твою славу вінчав.

Тут з братами гуртом
Із любов'ю в серцях
Піднімали ми в синь
Синьо-жовтий наш стяг.

Тут кохання мое
Пишним цвітом цвіте,
Рідне місто мое,
Ти для мене - святе.

Єднаймося

Муз. О. Каліщука

Сл - най - мо - ся, дру - зі, сід - лай - мать вно - мить, щоб
В Бе - га ще лас - ку нам ма - ти. Не дай - мо сьо - год - ні си -
бе об - ду - рать, ко - заж - ку - ю слав - ку при - слав - ти. Не
хань - кр - во - слав - ат при - слав - ти. Без -

Єднаймося, друзі, єднаймось в цю мить,
Щоб в Бога ще ласку нам мати.
Не даймо сьогодні себе обдурити, }
Козацькую славу приспати. } 2

Безсилі і кулі, і танків броня
Убити до правди бажання.
Єднаймося, друзі, сідлаймо коня }
І волі стрічаймо світання. } 2

Єднаймося, сестри, єднаймось, брати,
Як вільними хочемо стати.
Кайдани іржаві доволі тягти, }
Ми в силі їх геть розірвати. } 2

Євген Шевчук народився 23 березня 1945 року в селі Заболотці Іваничівського району Волинської області. Середню освіту здобув у Жовтневій школі №9. З 1964 по 1967 роки служив у війську. У 1979 році закінчив Львівський держуніверситет (факультет журналістики). Після служби в армії працював у районних газетах смт. Іваничі та Локачі, з 1990 року – у міських часописах «Робітничий голос» і «Народна рада». З 1997 року – відповідальний секретар газети «Наше місто» (м. Нововолинськ).

Друкувався в колективній збірці віршів молодих поетів (Львів, «Каменяр», 1978), збірнику «Світязь» (1995), у збірнику матеріалів обласного журналістського конкурсу «Любіть Україну», журналі «Дніпро», обласних і районних газетах.

Підготував до друку збірку поезій «Дарую сніп добра».

Я – українець

Є зроду-віку українцем я,
І як цим не пишатись повсякчасно.
Гора Чернеча зеленню буя,
Куди іду на сповідь до Тараса.

Є зроду-віку українцем я,
І мову материнську не забуду.
Козацький марш бадьорить, окриля,
Калинова роса обличчя студить.

Є зроду-віку українцем я,
І надихає день мій синьоокий
Мелодія жива в усіх краях –
«Реве та стогне Дніпр широкий»...

Є зроду-віку українцем я,
І не згрішу ім'ям цим перед Богом.
Укотре знов звернусь до «Кобзаря»,
В своїй молитві – до Письма святого.

Є зроду-віку українцем я
І в цьому, мабуть, щонайглибша сутність.
Сіяє нам Тарасова зоря,
Як непогасна віра у майбутнє.

Отча хата

Моя ти отча хата білостінна,
Як біла чайка в росянім саду,
У дні погідні й ночі горобині
До твого я порога припаду.

Тут завжди вогник наймиліший світить,
Тут жив дитинства мого Магеллан,
Щоб звідти міг я, мій стріхатий світе,
В життєвий вирушати океан.

Іде б не був я – повернусь до тебе,
Вклонюсь тобі, як матері своїй.
Тебе ж купала ластів'яність неба,
Тебе ощебетали соловії.

Оточ, коли летять у тиху осінь
Над золотим вишенням журавлі,
Я знов неначе на твоїм порозі,
Бо ти – куточек рідної землі.

* * *

Ще погляд мій іскриться березнево,
І від пера не втомиться рука.
Поезіє моя, у сад вишневий
Веди мене по росяних стежках.

Там струни-гілля сивини торкає.
Заб'ється серце трепетно: «пиши»...
Я називаю той куточек раєм,
Де цвіт, як роки, стелить спориши.

Хай у лиці зустрічний вітер віс:
«Добридень тобі, друже молодий!»
Копа моя у полі золотіє,
Оцінять люди – урожай який.

* * *

На древній Володимир і на Ковель,
На Луцьк лягли шляхи у далину.
Ген Леся на волинських видноколах
Стойть і досі слухає весну.

І то нічого, що уся в граніті,
І вітер часу обвіва її, –
Шепочту казку її розлогі віти,
Слівають на калині слов'ї.

І Лукашева виграє сопілка,
І Мавчина краса чарус зір...
Читаймо, люди, Лесю Українку,
Вбираймо серцем кожен її твір!

Люблю я травень у селі

Люблю я травень у селі,
Коли готує літо пробу,
Чи сила в житньому стеблі
Несе врожай для хлібороба.

Чи зав'язь добра у садах
На щедроплід в осінню пору,
Люблю, як вечір у піснях
Гливе у даль з весільним двором.

І за столами – молоді,
Що відчинили щастя брами.
Люблю своє село в труді,
Людей з невтомними руками.

Живуть тут здавна ковалі
І теслі, і шевці умілі.
Люблю я травень у селі,
Бо він господар в кожнім ділі.

Я народився й виріс тут.
В старім садку стоїть хатина.
До рідних Заболотців йду
З тобою в серці, Україно!

Березнева мелодія

Муз. О. Каліщука

For you, girl, my - de - li - b - o - cia i ci slo - va, no be - rez - en - ia -
ya. For you, ko - za - ni, b'yu - si v vas ser - ia, pro vas nai -
kra - ni slo - ga - di i mri - i. For you, ko - za - ni, b'yu - si v vas ser -
ia, pro vas nai - kra - ni slo - ga - di i mri - i. For you, i

Для вас, жінки, мелодія оця
І ці слова, що березень навів.
Для вас, кохані, б'ються в нас серця, }
Про вас найкращі спогади і мрії. }²

Без вас і світ згубив би всю красу,
Без вас зірки нам так би не світили.
Життя без жінки згубить всяку суть, }
Любов до вас примножує в нас сили. }²

Що ж від кохання в світі наймиліш?
Що від кохання в світі найсолідше?
Перед коханням никне всякий вірш, }
І перед ним змовкає звук мелодій. }²

Зінаїда Шульжук

(03.08.1922-18.08.1996)

Народилася в с. Лохвиці на Полтавщині. Під час війни вивезена німцями для примусових робіт у Німеччину. Три роки відбула у фашистському концтаборі Равенсбрюк... Після звільнення - десятиліття Воркутинської каторги. Доля приводить у наше місто - на батьківщину чоловіка. Працювала бібліотекарем на першому вугільному підприємстві, педагогом-вихователем у гуртожитку будівельного управління «Нововолинськпромбуд».

Друкувалася у міській, районній та обласній газетах. Її вірші вміщені в альманасі "Біль", співавтором якого є сучасний український письменник Микола Петренко.

МАТЕРИНСЬКА ВІДВАГА

Прощаємося полтавське небо з нами,
Серпневий день померкнув і зачах...
Я бачила, як німець вдарив маму,
Що чайкою метнулася на шлях.

Стояла боса, сива і худенька,
Із вузликом домашніх спіліх груш...
Чужинець їх забрати хотів у неньки, -
Сказала грізно: «Не твої, не руш!»

І не дала, і не схилилась низько, -
В вагон нам кинула, всміхнулася, пішла...
...Я, може, й вижила тому, що материнську
Відвагу цю крізь пекло пронесла.

Вірність

О скільки горя пережито!
О скільки виплакано сліз!
Була катована і бита
В концтаборах, ГУЛАГах – скрізь.

І все-таки я не зломилася.
Надію в серці зберегла.
У Бога вірила, молилася
Із пекла вийшла зноа жива.

І поклонилася Україні,
І поклялась на вірність їй.
Повірте, я щаслива мині
В полоні своїх чистих мрій.

Не даймо розстріляти сонце!

Я лам'ятаю перший день війни,
Коли фашисти розстріляли сонце.
Воно, моя птах поранений, грудьми
На землю впало край моого віконця.

І спалахнуло все, моя смолоскип.
Такого пекла світ не знає ніколи.
Кипіли ріки, і пташиний крик
Не затихав над почорнілим полем.

Земля душилася полум'ям отим,
І журавлі – в них крила обгоріли –
Летіли, наче грудки, з висоти,
І поглинала їх вогненна сила.

І тільки люди вистоять змогли
У тій страшній пожежі-круговерті.
І пропор перемоги підняли
Над світом і над подвигом безсмертним.

І піднялося сонце із руїн
І воскресило все живе на світі!
Та знов нейтронна чорна, хижя тінь
Над сонцем намагається злетіти.

Не даймо ж його знову розстрілять,
Не даймо розгулятись чорній зливі.
Хай журавлі у синяву летять,
Хай сонце усміхається щасливо!

Сніг падав і тоді...

Сьогодні пада сніг,
Такий густий і чистий...
Дитячий ліне сміх,
Немов струмок сріблистий.

А я стою німа,
Не в силі щось сказати,
Згадалася зима
В концтаборі проклятім.

Сніг падав і тоді,
Сніжинки танцювали.
А полонянки дві
В неволі умирали.

Їх вивели на плац
Скатованих, побитих.
Кричав до них палач:
– Ви можете ще жити!

Лише скажіть мерщій,
Хто написав листівки?
Завмер в тривозі стрій,
Ta з вуст – ані паринки...

І силав, силав сніг
На голови, на плечі,
Лягав до босих ніг,
На губи, кров'ю спечені...

І постріл пролунав,
Упали, смертю скошені.
А сніг все прикривав
Їх груди, кров'ю зрошені.

То ж пам'ять у мені
Боліти вічно буде!
Хто пережив ці дні –
Повік їх не забуде.

Проба пера

Марта Бричук

***

Людей багато на землі
І в кожного окрема доля,
Свої страхи, свої жалі,
Свята свобода і неволя.

І кожен міряє життя
«Аршином» праведним і грішним.
В одних – сердець і душ злиття,
У інших – вовтузня із грішми.

Хтось віддається суеті,
Постійно у боргах і чварах.
Йому однаково тоді –
Вкраїнцем бути чи яничаром.

Не маю права їх судить
І вчити жити в рідній хаті.
Та краще дерева ростить,
Ніж під коріння їх рубати...

Сумнів

Сутінки спустилися,
Вечір бродить вітряний...
Сумніви лишилися,
Але стали світлими.

Як відкрити істину?
Хто прийде зі спогадів?
Впали, згасли іскрами
Слівчутливі погляди...

Буду таємницею
І твоєю долею...
Ні – збіжу водицею,
Зникну під водою.

І ніхто не скаже нам:
Знайдемо чи втратимо...
А чи я не бажана?!

Поживем – побачимо...

Ліза Герасим'юк

Самотність

Погляд погас. І останній піктар.
Тиша, ніде не шелесне.
Вітер злякався холодних примар –
Кличе в наступні весни.

Проходжу байдужим містом,
Тримаю за руку самотність
У модних, порваних джинсах,
Надіючись на відвертість.

Мовчки ковтаю сліози,
Розвіялись мрії, як дим.
Ти мене не заморозив –
Я розчинилася у краплі води.

Зоряна Кіндракевич

* * *

Кохання очима ангелів
Дивиться на людей:
– Хто вірить мені?
Хто душу свою зберіг, відгукніться, гей!
А люди в щоденних клопотах,
В проблемах своїх земних
Кохання святе відштовхують,
Кидають його до ніг.
Спішать. Метушаться. Бігають.
Шукають великих благ,
А очі кохання зорями
Злетіли в Чумацький шлях.
І дивляться, і підморгують:
– Які ж ви, люди, смішні...
Підставлю долоню.
Хай зіркою
Кохання засяє мені...

Покинутій хаті

Покинута батьківська хато,
Ти снишся ночами мені.
Вся в сонці. І квітів багато
На кожнім маленькім вікні.
Забиті всі вікна. Забуті.
Дерева плодами кричать,
Мов просять: «Зірвіть же нас, люди!»
Не чують. Не хочуть. Мовчать.

Галина Дадак

Тихий вечір

Ми зустрілись з тобою на стежці,
Що між травами берегом в'ється,
І блукали під небом вечірнім,
Де вгорі ясний місяць сміється.

Зорі нам посміхалися щиро,
Щебетав соловейко до ночі.
Я про щастя тобі говорила,
Ти уста цілував мої очі.

А туман, як густа павутинна,
Обнімав нас з тобою за плечі.
Разом слухали пісню пташину –
Про кохання шептав тихий вечір.

Сергій Петрук

Спогад

Лоскоче берег тепла хвиля,
Шепоче мушля про моря...
На обрії, німов на крилах,
Щогла зникає корабля.
А кучері берегової піни,
Омивши милої сліди,
Перевертаються на спини
І відпливають назавжди.
Крилом повітря ріже чайка,
Від болю стогне вже пісок,
І пляжу кам'яна мозаїка
У море кинула місток.
І тільки два човни прикуті
Стоять на березі одні
Всіма покинуті, забуті
З глибоким присмаком вини.

* * *

Стих шум коліс за рамою вікна,
Не галасують за вікном сусідські діти,
Бринить по лідвіконню дощова вода,
Тихенько вибиває вальсу ритми.
Принишк пройдисвіт-вітерець в дворах,
Поснули зорі у перинах сірих,
Дерева вже давно у дивних снах
Дрімають у руках природи вмілих...

Анатолій Поліщук

Відлуння Парижа

Сонце за обрій сідає тривожно.
Червоним багрянцем горить небокрай.
Місто завмерло. Напівпорожній
По рейках несеться останній трамвай.

Куди він біжить? Поспішає додому
Чи випробовує міцність коліс?
Сутінь ховає суетність і втому.
Місяць запрігся у зоряний віз.

Ніч чорноброва на вулицях Львова
Двері відкрила кав'ярень гучних.
Музику чути з підвальів ненових,
Очі засліплює розкіш вітрин.

Запах кав'ярні, двоє в обіймах,
Шелест гарячих приглушених слів.
Фотосалон. Тепла радість на всіх
Світиться щастям, любов'ю болить.

Вулиці Лева – відлуння Парижа,
Гранітна бруківка, шосе полоса.
Милуюсь тобою, місто сюрпризу,
Де в вуличках тісних принишка краса.

* * *

Зима розсипала кришталь,
Морозом скуті води.
Сховала очі під вуаль
Здивована природа.

Поглянь, мій друже дорогий,
На цей пейзаж красивий...
Де у художника взялись
Талант, любов і сили?!

Щоб я у захваті стояв,
Радів життю, молився
І у думках благословляв
Той день, коли родився.

Творчість наших земляків за кордоном

Валентина Чайковська

народилася 15 листопада 1950 року в м. Луцьку. До 1998 року проживала в сел. Жовтневому. Працювала викладачем будівельних та технічних дисциплін в профтехучилищах, секретарем однієї з комісій Нововолинської міськради, головою незалежної профспілки кооперативів та малих підприємств міста.

У 1998 році репатріювалася до Ізраїлю, де активно зайнялася літературною діяльністю. Валентина Чайковська – член Спілки письменників Ізраїлю, голова літературного об'єднання «Рішон» в м. Рішон-де-Ціон.

Автор п'яти поетичних збірок. Пропонуємо увазі читачів кілька поезій із нової збірки «Поцілунок» (2011).

Крихта раю

Вище й вище – до Єрусалиму!
Повнююсь чимось любим, що без меж,
Мов веселка з неба шле незримо
Дивну музику небесних веж.

Чуюсь так, якби родилась щойно,
Хтось могутній на руках несе,
Літепло невимушено, гойно
Дивиться у душу. Бачить все!

Чи молилася? І сама не знаю...
Чи ставала на коліна? Певно, ні.
Просто в серці ясно. Крихта раю...
І відсутні думи всі брудні!

Перли слів

Наче перли співучій слів
Вмить розсипав рясний зореграй,
Тріпотить дух і рветися зі снів
В світ дитинства, в ромашковий рай.

Десь цибатий лелека сумний
В незабудках лікує крило...
Хтось тихенько шепоче: «Мерцій
Віздоровлюй!» А з неба - тепло.

До нестями

Царство марень в жоржинових шатах
Так подібне чомусь на Хрещатик...
В снах вважаються київські ночі,
Де Дніпро життедайно плюскоче.

Розчиняються в нім всі печалі,
І нагая душа на причалі
Знову повниться світлом кохання,
І блукає по місту до рання.

Зазирає каштанам у вічі,
Боже любий! Чи є ще десь свічі,
Що палають такими вогнями?
І щемить щось в душі до нестями...

Не забула

Не забула ні хати, ні теплого припічка досі,
Там бабуся не раз викладала із печі коржі,
І обпікши кропивою ніженьки білій босі
Бродить загадка по полю, шукає ознак на межі.

Заросла бур'янами стежина до рідної хати,
До криниченьки тої, де фея відлуння жила.
Ta не можна для духу залізні поставити гратеги,
Пам'ять – човен крізь час. I торкаюсь легенсько вёсла...

Покосились ворота, ніхто не латає вже стріху,
Лиш когось виглядає криничний сумний журавель,
Тильки серце моє у ребрі проробивши проріху,
Піднялося у вись: там немає ні меж, ані стель.

Поцілунок

Не морщ чола свого, коханий,
Всміхнись очима незабудок.
Чомусь плюскоче в них незнаній
I теплий, i таємний смуток.

Оддам рожевих мальв принаду
Тобі, соколику мій любий,
Жоржин яскравих серенаду –
Цілунком знайденої згуби.

Щоб спалах наших вуст i серця
Сягнув висот. Святе єдинання!
Заглянь в очей моїх озерця –
Чи бачиш там вогонь кохання?

Затамую в серденьку кохання

Нам з одних долонь води не пити
Із джерел з-поміж барвистих трав.
До світання в полі не блудити
В тім раю, що кожен з малку знат.

Знаю, любий, інша вже голубить
До нестяями спраглій вуста.
Хто пізнав кохання, той не судить,
Від початку думка та пуста.

То чому ж тріпоче так долоня,
Що на мить при зустрічі торкнеш?
А серця розбурхані, мов коні,
Наполохані марою з веж?

Кожним стуком серця я з тобою,
Лину, наче ясочка, в блакить,
Що очима пестить і без бою
Забира в полон... Спинись же, мить!

Затамую в серденьку кохання,
Посміхнусь без журно, як колись.
В зореграї переллю жадання,
Про яке здогадується вись.

Не пізнавши – не відчуєш жалю.
А не спробуєш – хіба збагнеш?
Не побачивши в очах печалі,
Чи крилом з душі сльозу зметеш?

Торкаюсь розлуки думками

Слова, наче подих ранкової міті,
І пестяль, і щирістю в серці бринять,
Мов розкіш волошок у спілому житі –
Від чого ж сльозини на віях блищають?

Блукає по думах непрошений смуток,
Неначе весняний легкий вітерець,
По дивній блакиті очей-незабудок,
Які промовляють коханням сердцець.

Торкаюсь розлуки думками зі страхом.
Мовчи, мій коханий, Як серце тремтить,
Мов ясена листя, стривожене птахом,
Що в вірій із рідного краю лётить.

Щастя

Пірнаю в сон із небайдужих буднів,
Куштую ніч, немов вино, на смак.
Зоставлю, любний, за порогом сумнів,
На щастя поряд покладу п'ятак.

Щоб повернутись знову в світ фонтанів,
Де всі чуття – то сонця акварель.
І сум, і радість, зрада і кохання.
На струнах серця грає менестрель.

Біжить сльоза перлиною по руті,
Немає вже в минулі воротя,
І невтімки чомусь буває людям,
Що щастя – це не знати майбуття.

Скрипаль

Тремтів смичок в скрипальських пальцях,
Здавалося, що все це сон –
Метелик щастя сів на трон,
Кружляли думи в дивних танцях.

Скрипаль кумедний та кудлатий
Забув про час і все навколо,
Кудись летів, летів, летів...
І грою серця нищив грati.

І вже не стало на заваді
Ні стін, ні болю, ні турбот –
Душа сягала тих висот,
Де душам світлим щиро раді.

Зміст

Передмова	3
Л. Пристула. Поети серед нас	4

Мамина Криниця

Тетяна Айстра	6
Юрій Андросов	8
Олександр Бобак	11
Світлана Бусел-Костюк	15
Наталія Дем'янова	24
Леонід Дудар	27
Світлана Жура	30
Тетяна Ізотова	37
Олександр Каліщук	39
Іван Курченко	46
Віктор Мельник	51
Галина Пристула	53
Ірина Пристула	62
Іван Пукля	66
Людмила Рожелюк	74
Ананій Рябченюк	76
Євген Шевчук	80
Зінаїда Шульжук	85

Проба пера

Марта Бричук	89
Ліза Герасим'юк	91
Зоряна Кіндражевич	92
Галина Дадак	93
Сергій Петрук	94
Анатолій Поліщук	95

Творчість наших земляків за кордоном

Валентина Чайковська	97
----------------------	----

МАМИНА КРИНИЦЯ

Поетичний альманах

1/2011

Редакційна колегія	Іван Пукля С. Бусел-Костюк С. Жура Л. Приступа
Редактор	Т. Купровська
Технічний редактор	В. Купровський
Комп'ютерний набір	С. Жура
Верстка та обробка ілюстрацій	М. Марчук
Художнє оформлення обкладинки	В. Купровський

**М 22   Мамина криниця – поетичний альманах – Нововолинськ:
видавнича група "Формат", 2011р. – 104 с.**

FORMAT
видавнича група

Видавнича група "ФОРМАТ", СПД ФО Купровський В.М.

Свідоцтво ДК № 3286 від 24.09.2008

45400 м. Нововолинськ, вул. Грушевського, 19 Тел. +38 03344 2 46 58

Здано на виробництво 10.10.2011. Підписано до друку 25.12.2011.

Формат 60x90/16 Папір книжковий. Гарнітура Myriad

Наклад 100 екз. Офсетний друк. Ум. друк. арк. 6,5. Обл.-вид. арк. 4,14

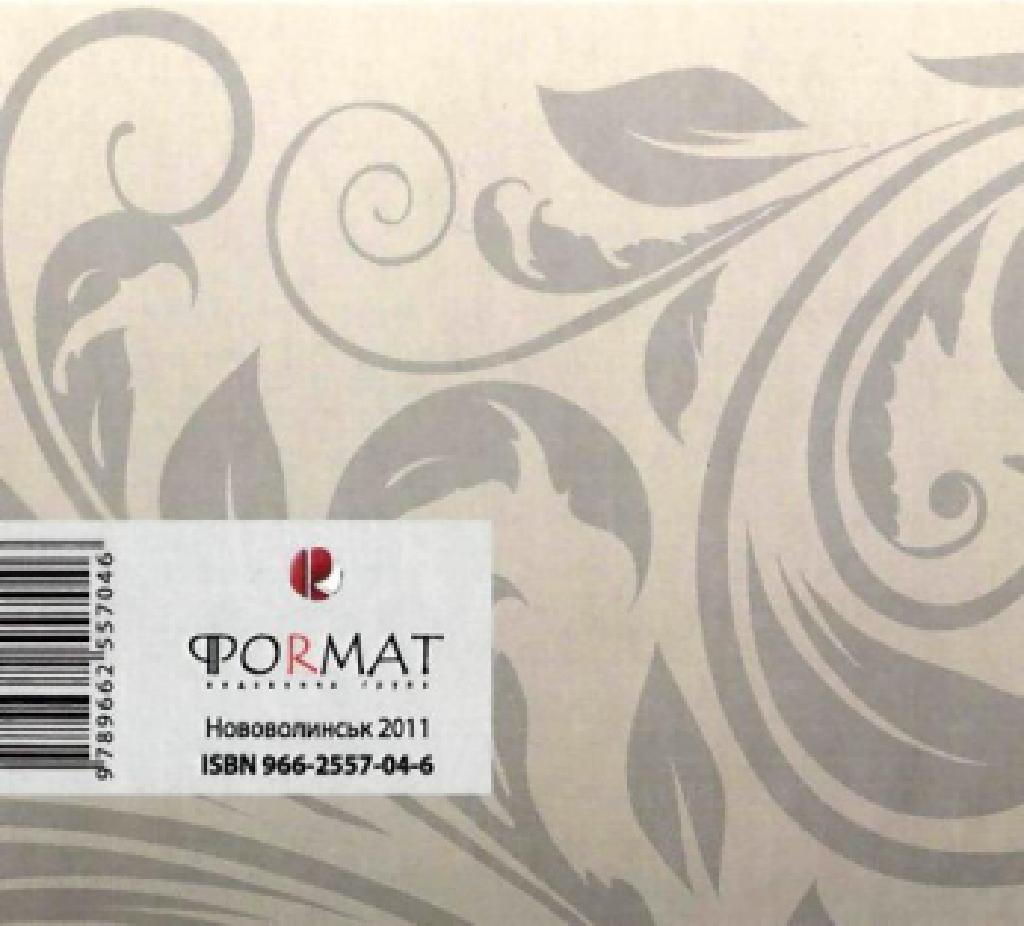
ISBN 966-2557-04-6

УДК 821.161.2-1

ББК 84.4 УКР-4ВОЛ

М 22

ПОЕТИЧНИЙ АЛЬМАНАХ

ФОРМАТ
СТАДІОНАРІЙ

Нововолинськ 2011
ISBN 966-2557-04-6